Άρης Διαμαντόπουλος
Υποστράτηγος ε.α
Διδάκτωρ Φιλοσοφίας ΕΚΠΑ

Οι Αρχαίοι Έλληνες Φιλόσοφοι Πρόδρομοι του Νέου Κόσμου της Κβαντικής Φυσικής

ISBN 978-618-82480-9-0

Πειραιάς 2026

Άρης Διαμαντόπουλος
Υποστράτηγος ε.α
Διδάκτωρ Φιλοσοφίας ΕΚΠΑ

Οι Αρχαίοι Έλληνες Φιλόσοφοι Πρόδρομοι του Νέου Κόσμου της Κβαντικής Φυσικής

Δακτυλογράφηση-Επιμέλεια κειμένου
Τώνια Διαμαντοπούλου

Πειραιάς 2026

Πίνακας Περιεχομένων

Αριθμός	Περιεχόμενα	Σελίδες	Παρατηρήσεις-Σχόλια
(α)	(β)	(γ)	(δ)
	Αφιέρωση Εργασίας		
	Ευχαριστίες στους Συγγραφείς		
1	Εισαγωγή	7	Προσωπικό Βίωμα σε άλλη Διάσταση Χωρο-Χρόνου
2	Ο Άνθρωπος το Παιδί του Σύμπαντος	7-13	
	Πειράματα Τηλεπαθητικής Επικοινωνίας		
	Φαινόμενον Χρήστου Δροσινάκη		
	Ανθρώπινος Εγκέφαλος και Βιοηλεκτρισμός		
3	Η Μυστική Γνώση	13-15	
	Χαρακτηριστικά Μυστικής Εμπειρίας		
	Περί Εγκυρότητας των Μυστικών Εμπειριών		
4	Arthur I.Miller-Γιούνγκ-Πάουλι. Ο Αριθμός 137.	16-21	
	Η Συνεργασία Βόλφανγκ Πάουλι-Καρλ Γιούνγκ		
5	Είσαι το Σύμπαν	21-44	
	Εισαγωγικά		
	Α΄Μέρος. Τα Κβάντα και η Δημιουργία του Σύμπαντος		
	Τα Κβάντα και η Μαγεία τους		
	Προϋπαρξη Μεγάλης Έκρηξης		
	Άλλες Θεωρίες εκτός Μεγάλης Έκρηξης		
	Ερωτήματα Δημιουργίας και της Τελειότητας του Σύμπαντος		
	Β΄Μέρος. Συμπαντικές Νοητικές Επικοινωνίες		
	Επικοινωνία Ανθρώπινου και Συμπαντικού Νου		
6	Συμπερασματική Επισκόπηση	44-47	

7	Κβαντικές Σκέψεις Αρχαίων Ελλήνων Φιλοσόφων	48-69	
	Εισαγωγικά		
	Μιλήσιοι Φιλόσοφοι		
	Ο Θαλής		
	Ο Αναξιμένης		
	Ο Αναξίμανδρος		
	Ο Πυθαγόρας και οι Πυθαγόριοι		
	Ο Ηράκλειτος		
	Ελεάτες Φιλόσοφοι		
	Ο Ξενοφάνης		
	Παρμενίδης		
	Ζήνων		
	Μέλισσος		
	Ο Εμπεδοκλής		
	Ο Αναξαγόρας		
	Ο Δημόκριτος		
	Ο Πλάτων		
8	Τελικές Συμπερασματικές Επισημάνσεις Συνοπτικές Συμπερασματικές Έννοιες	70-72	
9	Επιμύθιον	72-73	
10	Σημειώσεις-Σχόλια	73-76	
11	Αρθρογραφία-Βιβλιογραφία	77-82	
12	Σύντομο Βιογραφικό Σημείωμα Συγγραφέα	83-84	

Στο διώνυμον της Διάνοιας και της Δύναμης

Ευχαριστώ θερμά τους συγγραφείς

- Ανδρέα Κ. Παπανικολάου

για την «Μυστική Γνώση»

- Arthur I. Miller

Για το «Γιούνγκ-Πάουλι, ο Ψυχαναλυτής, ο Φυσικός και ο Αριθμός 137»

- Deepak Chopra και Μηνά Καφάτο

Για το «Είσαι το Σύμπαν»

- Μηνά Καφάτο για το «Βιώνοντας την Ζωντανή Παρουσία»

Ως επίσης και όλους τους άλλους επιστημονικούς αρθρογράφους.

Διότι επιλεκτικά σημεία των κειμένων τους συνετέλεσαν στην συγγραφή της παρούσας εργασίας μου, η οποία ασφαλώς φέρει τον δικόν της προσωπικό χαρακτήρα.

6. Συμπερασματική Επισκόπηση

Κρίνεται χρήσιμο, μετά την επιλεκτική ανάπτυξη και ανάλυση των κειμένων των παραπάνω συγγραμμάτων, να γίνει μία σύντομη επισκόπηση των βασικών εννοιών αυτών. Οι οποίες έννοιες δηλώνουν, ότι έχουν μία κοινή συνισταμένη η οποία, κατά βάση, συνίσταται στη γνώση που παράγεται καθαρά από τον νου, ιδιαίτερα από μηνύματα τα οποία δέχεται από κόσμο έξω από αυτόν των αισθήσεων.
Έτσι λοιπόν, στο σύγγραμμα «Ο Άνθρωπος το Παιδί του Σύμπαντος» παρουσιάζεται η ενέργεια του Σύμπαντος να διαμοιράζεται αναλόγως σε όλα τα έμβια όντα του κοσμικού σύμπαντος, προκειμένου να δώσει ζωή σε αυτά.
Κάτι ανάλογο που παρουσιάζεται στην εργασία μου: «Οι Κοσμικές Αρχές του Αριστοτέλους», στην οποίαν ο Αριστοτέλης αναθέτει στην Φύση να διαμοιράζει την θεϊκή ενεργό ουσία στα έμβια όντα.
Αυτή η διανομή της συμπαντικής ενέργειας στο «Ο Άνθρωπος το Παιδί του Σύμπαντος» επιτρέπει, όπως είδαμε στα επιστημονικά πειράματα, τις τηλε-παθητικές καταστάσεις των φυτών, αφενός με τους πειραματιστές, αλλά και τις τηλεπαθητικές ικανότητες αυτών με το σύμπαν. Αυτή η ενέργεια επίσης επέτρεψε στον «μάγο» Χρήστο Δροσινάκη τις ικανότητες της υπερευαίσθητης αντίληψης, της

προφητείας, ακόμη και των νοητικών επικοινωνιών με περισσότερο εξελιγμένα συμπαντικά όντα, με τα οποία είχε και οπτική επαφή.
Στο έργο για την «Μυστική Γνώση» αναφέρονται κυρίως καταστάσεις στις οποίες περιπίπτουν απρόοπτα άνθρωποι βρισκόμενοι σε άλλες διαστάσεις. Σ' αυτές τις διαστάσεις οι «Μύστες», ως επί το πλείστον οραματιζόμενοι, εβίωναν το Όλον του κοσμικού σύμπαντος. Τα βιώματα αυτά είναι αδιάψευστα και παραμένουν ανεξίτηλα στη μνήμα αυτών των ανθρώπων.
Γενικά, αυτά τα άρρητα βιώματα έχουν τόσο προσωπικό όσο και καθολικό χαρακτήρα.
Παρόμοιο ήταν και το προσωπικό βίωμά μου της εισαγωγής στην παρούσα εργασία.
Κατά τον συγγραφέα της «Μυστικής Γνώσης» ορισμένα από αυτά τα βιώματα έχουν επιτευχθεί στα επιστημονικά εργαστήρια, χωρίς όμως να δύνανται, προς το παρόν, να ανιχνευθούν στον εγκέφαλο με τα υπάρχοντα μέσα.
Προφανώς είναι λίαν δυσχερής η ανίχνευση της λειτουργίας των μηνυμάτων εντός του εγκεφάλου με τα υπάρχοντα όργανα διότι, όπως αναφέρθηκε, η μεταφορά των μηνυμάτων εντός του εγκεφάλου γίνεται με τα εντός αυτού κβάντα των οποίων, ως γνωστόν, οι πληροφορίες μεταφέρονται ακαριαίως.
Ίσως καταστεί στο μέλλον δυνατή η ανίχνευσή τους με κάποιον κβαντικό μηχανισμό, αλλά και αυτό, κατά πάσα πιθανότητα, να είναι λίαν επικίνδυνο για την ομαλή λειτουργία του εγκεφάλου, λόγω αλληλοεπίδρασης του κβαντικού μηχανισμού με τα κβάντα του εγκεφάλου.
Αν όμως τα οράματα των ανθρώπων, που περιπίπτουν σε άλλες διαστάσεις της «Μυστικής Γνώσης», έχουν ως θέμα τους την εικόνα του ενός όλου του σύμπαντος κόσμου, το σύγγραμμα το οποίον αναφέρεται στη συνεργασία του Ψυχιάτρου Γιουνγκ και του Φυσικού Πάουλι έχει ως θέμα γενικά την αρχή του συγχρονισμού για την επικοινωνία του ανθρώπινου νου με τα άλλα όντα του όλου κόσμου. Αυτή η αρχή του συγχρονισμού, κατά τους ανωτέρω ερευνητές, υπερκαλύπτει την ισχύουσα αρχή στην Νευτώνεια Φυσική αιτίας και του αποτελέσματος.
Αμφότεροι οι επιστήμονες Γιουνγκ και Πάουλι, παρά τις μεταξύ τους διαφορές συμφώνησαν, ότι η μελέτη της σύγχρονικότητας είναι ο βασικός δρόμος προς αναγνώριση της ταυτότητας του νου και της ύλης του εγκεφάλου στην βαθύτερη πραγματικότητα.
Ιδιαιτέρως ο Γιούνγκ, συμπράττοντας επιλεκτικά με τον Πάουλι, ασχολήθηκαν με την αλχημεία (οι αλχημιστές εργάζονταν στην έννοια της ολότητας), την αστρολογία, τον πνευματισμό, την τηλεπάθεια, την τηλεκίνηση, την διαίσθηση, την ενόραση, τα προφητικά όνειρα και την εξωαισθητική αντίληψη, για την βαθύτερη γνώση της πραγματικότητας της αρχής του συγχρονισμού.
Τέλος, από έρευνες των ιδίων, αλλά και από συνεργασία με άλλους επιστήμονες παρατηρήθηκε, ότι αυτά τα γεγονότα της συγχρονικότητας συμβαίνουν σε καταστάσεις ηρεμίας ή γενικά απενεργοποίησης του συνειδητού νου (όπως αυτές του ύπνου), κατά τις οποίες το υποκείμενο-άνθρωπος ανοίγεται στον εξωτερικό κόσμο με αποτέλεσμα να συμβαίνουν αυτά τα φαινόμενα της συγχρονικότητας.
Γενικά προς τις φιλοσοφικές και μυστικιστικές απόψεις του Γιουνγκ, εκτός από τον Πάουλι, έστρεψαν το ενδιαφέρον τους και διάσημοι Φυσικοί της εποχής όπως ο Αϊνστάιν, ο Μπορ, ο Σρέντινγκερ και ο Χάϊζενμπεργκ, όπως και σύγχρονοι επιστήμονες, για να αντλήσουν νέες ιδέες και να δώσουν διέξοδο στα θέματα των ερευνών τους.

Το περιεχόμενο ως και τα μηνύματα, που εκπέμπονται απ' όλα τα παραπάνω συγγράμματα, ολοκληρώνονται στο σύγγραμμα «Είσαι το Σύμπαν», τίτλος ο οποίος εμπεριέχει και τον τίτλο ου εισαγωγικού πρώτου συγγράμματος «Ο Άνθρωπος το Παιδί του Σύμπαντος».
Το δε μεγάλο πρόβλημα της αρχής της συγχρονικότητας επιλύθηκε από την πρόοδο σήμερα της Κβαντικής Μηχανικής, της οποίας τα θέματα έθεσαν ο Νίλς Μπορ, ο οποίος απέδειξε με τα πειράματά του, ότι το φωτόνιο, αλλά και όλα τα σωματίδια, άλλοτε συμπεριφέρονται ως κύματα και άλλοτε ως υλικά σωματίδια, διατυπώνοντας έτσι την Αρχή της Συμπληρωματικότητας.
Η διαφωνία δε του Αλβέρτου Αϊνστάιν και της ομάδας του, αποτελούμενη από τους Μπόρις Ποντόλσκι και Νέϊθαν Ρόσεν, τους οδήγησε να διατυπώσουν την θεωρία περί επικοινωνίας μεταξύ των σωματιδίων, έστω και αν διαχωρίζονται από διαστημικές αποστάσεις, δημιουργώντας έτσι την αρχή της μη Τοπικότητας.
Έτσι διατυπώθηκαν οι κανόνες της Κβαντικής Μηχανικής για την επικοινωνία των σωματιδίων-κβάντων και οι οποίοι συνίστανται:
Κατ' αρχάς στη διεμπλοκή αυτών, στον συγχρονισμό τους και στην διάδραση.
Αυτοί οι κανόνες για την επικοινωνία των κβάντων επιβεβαιώθηκαν πειραματικά από τους Αλέν Ασπέ, Τζον Κλόζερ και Άντον Τσάιλινγκερ οι οποίοι, για την επιτυχία τους έλαβαν το βραβείο Νόμπελ Φυσικής 2022.
Ακριβώς στο σύγγραμμα «Είσαι το Σύμπαν» αυτά τα κβάντα με την «μαγεία» τους, άλλοτε ως κύματα και άλλοτε ως σωματίδια, παρουσιάζονται αφενός ως δημιουργοί του σύμπαντος κόσμου, εξερχόμενα από το «κενό», δηλαδή από το «τίποτα» και αφετέρου ικανά για την επικοινωνία, όχι μόνον όλων των εμβίων συμπαντικών όντων, αλλά ακόμα και των αδρανών σωμάτων του σύμπαντος, διότι κοινός πρόγονος όλων αυτών των συμπαντικών όντων είναι τα κβάντα.
Αλλά αυτή η επικοινωνία του ανθρώπινου νου με τον Συμπαντικό Νου επιτυγχάνεται, όπως αφήνει να νοηθεί το «Είσαι το Σύμπαν», μέσα από καταστάσεις ηρεμίας και γαλήνης του ανθρώπου, όπως διαπιστώθηκε και από του επιστήμονες του συγγράμματος Γιούνγκ-Πάουλι, τους οποίους επίσης είχε απασχολήσει και το φαινόμενο της συγχρονικότητας, το οποίον τελικά επιβεβαιώθηκε από τους παραπάνω Νομπελίστες Φυσικούς.
Όπως δε λέγεται, αυτή η επιβεβαίωση μεταφοράς της κβαντικής πληροφορίας «οι προβλέψεις της είναι, ότι έχουν ανοίξει πόρτες σε έναν άλλον κόσμο και έχουν επίσης κλονίσει τα θεμέλια του τρόπου με τον οποίον ερμηνεύουμε τις μετρήσεις».
Κατόπιν όλων αυτών γιατί να μην ανοίγουν και την πόρτα της επιστημονικής έρευνας και των λεγόμενων μεταφυσικών γεγονότων, ώστε να διευρυνθεί η ανθρώπινη γνώση σε αυτόν τον άλλον κόσμο, που είναι και δικός μας κόσμος;
Έτσι ερμηνεύεται και το όραμά μου της άλλης διάστασης την οποίαν εβίωσα απρόοπτα για ελάχιστο χρόνο, το οποίον όμως μένει ανεξίτηλο, ζωντανό στην μνήμη μου. Αυτό το όραμα της άλλης διάστασης, σύμφωνα με το σύγγραμμα της «Μυστικής Γνώσης» δεν έχει μόνον υποκειμενική ερμηνεία αλλά φρονώ, ότι εμπεριέχει ένα καθολικό μήνυμα. Προκειμένου ο άνθρωπος να στραφεί, από την γνώση του μετρήματος των πραγμάτων μέσω των αισθήσεων της Αριστοτελικής παράδοσης, στην δημιουργία γνώσης από τον νου του ανθρώπου.
Διότι, αυτός είναι και ο Κόσμος των Ιδεών του Πλάτωνος. Τα κβάντα τελικά φέρνουν νέα γνώση. Ώστε τα λεγόμενα Μεταφυσικά φαινόμενα να καταστούν Φυσικά γεγονότα, κυρίως μέσω της προόδου της Φιλοσοφίας και των Επιστημών (Κβαντικής Μηχανικής, Νευρολογίας, Βιολογίας, Ψυχολογίας).

Συμπερασματικές Έννοιες

1. Νοητική συμπαντική επικοινωνία μέσω των κυμαντικών κβάντων. Γλώσσα επικοινωνίας ο επιλεκτικός συντονισμός τους.
2. Παραστάσεις του νου και αυτές των αισθήσεων. Πρόκειται περί του ιδίου πράγματος, το οποίον σμικρύνεται εντός του νου και μεγεθύνεται αντίστοιχα με τις αισθήσεις.
3. Η εναλλαξιμότητα των κβάντων, άλλοτε σε κύμα και άλλοτε σε σωματίδιο, αποκαλύπτει, ότι στο εσωτερικό τους υπάρχει κάποια μορφή συνείδησης
4. Η κίνηση στο πρωτοκύτταρο είναι η ζωή και οι επιλεκτικές επικοινωνίες του με το περιβάλλον αποκαλύπτουν την συνείδηση. Χαρακτηριστικά τα οποία εξελίσσονται μετέπειτα στον πολυκύτταρο οργανισμό.
5. Η εξίσωση του Έρβιν Σρέντιγκερ $\Delta x.\Delta p \geq 0$, όπου x η θέση και ρ η ταχύτητα του σωματιδίου. Αυτός ο τύπος είναι πιθανόν να εκφράζει και την εναλλαξιμότητα των κβάντα.
6. Η παραπάνω συνείδηση των κβάντων, σύμφωνα με την Αρχή της Ολογραφίας δηλαδή, ότι το Ελάχιστον εμπεριέχεται και στο Μέγιστον και αντιστρόφως, το Μέγιστον στο Ελάχιστον συνεπάγεται, ότι και το Σύμπαν έχει συνείδηση.
   Έτσι δύναται να αιτιολογηθεί και η άλλη αρχή, που ισχύει για το Σύμπαν, η αυτοοργάνωσή του.
7. Αυτή η εναλλαξιμότητα των κβάντων που συμβαίνει στον Μικρόκοσμο συμβαίνει και στον Μεγάκοσμο, αποδιδόμενη με την γνωστή εξίσωση του Αλβέρτου Αϊνστάιν $E=mc^2$, στην ταχύτητα του φωτός (c), η ενέργεια γίνεται ύλη (m) και αντιστρόφως. Η εναλλαξιμότητα των κβάντων εκφράζεται από τον Πλάτωνα, με την έννοια το Ον είναι στάση και κίνηση.
   Η δε εξίσωση του Αλβέρτου Αϊνστάιν $E=mc^2$ ερμηνεύεται από την έννοια του Αριστοτέλη, ότι η φύση είναι «εν δυνάμει» και «ενεργεία».
8. Η πρόοδος και οι εφαρμογές των κβάντων διευρύνουν το πλάτος της Γνωσιολογίας. Αν σήμερα η επιστήμη στηρίχθηκε στην Αριστοτελική αρχή απόκτησης γνώσης από τις αισθήσεις και τις μετρήσεις, σήμερα προστίθεται και η γνώση η οποία αποκτάται μέσω του Πλατωνικού νου με τη σύμπραξη των μαγευτικών κβάντων.
9. Ένας είναι ο κόσμος, όπως λέει και ο Νομπελίστας Φυσικός Πάουλι, τόσο ο αισθητός του Αριστοτέλη όσο και μη αισθητός του Πλάτωνος. Η ενότητα αυτή των δύο κόσμων επιτυγχάνεται μέσω της νοητής επικοινωνίας το κβάντων, μεταξύ όλων των όντων του σύμπαντος (αισθητών και μη αισθητών) υπό ορισμένες προϋποθέσεις της διεμπλοκής και της συγχρονικότητας μεταξύ τους.

7. Κβαντικές Σκέψεις Αρχαίων Ελλήνων Φιλοσόφων

Συνέχεια των κατά επιλογή εννοιών του περιεχομένου, των σχολίων και αναλύσεων αυτών των παραπάνω συγγραμμάτων, κρίνεται σκόπιμο συμπληρωματικά να αναφερθούν ορισμένα στοιχεία των σκέψεων των αρχαίων Ελλήνων Φιλοσόφων σχετικών με το θέμα της παρούσας εργασίας. Διότι αυτοί θεωρούνται πρωτοπόροι της διατύπωσης περί της σύλληψης της καθαρής αλήθειας από τον νου, περί δημιουργίας του κόσμου από το χάος και το κενό, ως επίσης περί του όλου κόσμου.
Εισερχόμεθα στην αναφορά αυτών των σκέψεων κατά χρονολογική σειρά ανάπτυξης από τους φιλοσόφους.
Αρχή της Αρχαίας Ελληνικής Φιλοσοφίας θεωρείται ο Ησίοδος, ο οποίος, αυτός πρώτος διακηρύσσει, ότι η Γαία προέκυψε από το χάος, όπως και σήμερα αυτό το χάος θεωρείται αρχή του σύμπαντος κόσμου. Στη συνέχεια, με κεντρικό άξονα την δημιουργία του φυσικού κόσμου, η Φιλοσοφία καλλιεργείται συστηματικά από τους Προσωκρατικούς Φιλοσόφους, αρχής γενομένης από τους Μιλησίους: Θαλή, Αναξιμένη και Αναξίμανδρο.

Ο Θαλής

Ο οποίος υποστηρίζει, ότι όλον αυτόν τον κόσμο έπλασε ο Θεός με λόγο τον Νου, χρησιμοποιώντας ως πρώτη ύλη το αυτόνομο και αυτοκινούμενο νερό, ωσάν το νερό να έχει κάποιον νου. Ανάλογα και σήμερα η Κβαντική Φυσική χρησιμοποιεί τα, κατά κάποιον τρόπο, αυτονομούμενα και αυτοκινούμενα κβάντα, τα οποία άλλοτε εμφανίζονται ως ύλη και άλλοτε ως κίνηση, ωσάν να έχουν κάποια μορφής «συνείδηση».

Ο Αναξιμένης

Ο οποίος θεωρεί τον αέρα ως το Ανώτατο Έμψυχο Ον τον οποίον θεωρεί ως άπειρον και αθάνατον και ότι η παρουσία του δεν γίνεται αισθητή όταν είναι απολύτως ομοιόμορφα κατανεμημένος, αλλά γίνεται αισθητός με την κίνησή του, ένεκεν των αντιθέτων δυνάμεων θερμού-ψυχρού και υγρού-ξηρού, που υπάρχουν εντός του αέρα και τα οποία αποτελούν βασικά αίτια της κίνησης και ταυτοχρόνως της δημιουργικής μεταμόρφωσης του αέρα στα άλλα φυσικά στοιχεία της φωτιάς, του αισθητού αέρα, του νερού και της γης.
Ενώ η καταστροφή αυτών των σωματιδίων συνεπάγεται πάλι στην επαναφορά του μη αισθητού αρχικού και ενεργειακού αέρα.
Βέβαια, μπορεί να μην υπάρχουν ακριβείς συσχετισμοί με τις σύγχρονες θεωρίες της Κλασσικής και της Κβαντικής Φυσικής, αλλά οι αναφορές του Αναξιμένη έχουν ορισμένα στοιχεία συσχετισμού.
Όπως ο μη αισθητός έμψυχος αέρας δύναται να συσχετισθεί με το «ενοποιημένο πεδίο» του Αλβέρτου Αϊνστάιν ή ακόμα και με το «κβαντικό κενό».
Ακόμη και οι αντίθετες δυνάμεις του αέρα, ως έμψυχο ανώτατο ον, δύνανται να παραλληλισθούν με τα εντός των κβάντων θεωρούμενα «κβάλια» του Μηνά Καφάτου ή και των εντός των σωματιδίων (κβάντων) υπάρχοντα φερμιόνια και μποζόνια.

Αυτά επιτρέπουν στα κβάντα άλλοτε να εμφανίζονται ως σωματίδια και άλλοτε ως κύμα, επανερχόμενα και εξερχόμενα του κβαντικού κενού, σε έναν αέναον αιώνιο κύκλο ύπαρξης και δράσης.

Ο Αναξίμανδρος

Πρώτη αρχή του κόσμου θεωρεί το «Άπειρον», η οποία είναι μία και αισθητή, απροσδιόριστη αλλά δυναμική Οντότητα από την οποία γεννώνται και αναγεννώνται όλα τα άλλα φυσικά όντα.
Η φύση του «Απείρου» είναι αιώνια και αγέραστη, ώστε πάντα να έχει τον δυναμισμό να δημιουργεί τα άλλα όντα.
Επίσης αυτή η συνεχής γέννηση και φθορά του φυσικού κόσμου, όπως λέει ο Αναξίμανδρος, οφείλεται στην αιώνια κίνηση του «Απείρου».
Τελικά ο Αναξίμανδρος καταλήγει, ότι μπορεί τα μέρη του να μεταβάλλονται ανακυκλούμενα, αλλά το ίδιο το «Άπειρον», ως ουσία συνολικά, να παραμένει αμετάβλητη και αιώνια.
Ο δε Αριστοτέλης χαρακτηρίζει το «Άπειρον» του Αναξίμανδρου ως αρχή όλων των άλλων, ότι περιέχει και κυβερνά τα πάντα, τα οποία σημαίνουν, ότι το «Άπειρον» περιέχει τον «Νου» του Αναξαγόρα, αλλά και τις αντίθετες δυνάμεις του Εμπεδοκλή.
Πέραν οποιασδήποτε άλλης ερμηνείας του «Απείρου» με το πνεύμα της σύγχρονης Φυσικής Επιστήμης, από την μελέτη των παραπάνω στοιχείων διαπιστώνονται καθαρά έννοιες που θα μπορούσαν να αποδοθούν ως εξής:
Το μεν «Άπειρον» με το «κβαντικό κενό», το οποίον είναι πέραν των αισθητών πραγμάτων, πλην όμως είναι μία δυναμική αιώνια ουσία από την οποία γεννάται και αναγεννάται ο φυσικός κόσμος με την αέναη έξοδο και είσοδο των κβάντων.
Ο δε χαρακτηρισμός του Αριστοτέλη, ότι το «Άπειρον» του Αναξίμανδρου εμπεριέχει και τον «Νου» του Αναξαγόρα, δύναται να συσχετισθεί με τον «Συμπαντικό Νου» ή ακόμα να συσχετισθεί με το ίδιο το «κβαντικό κενό», όπως παρουσιάσθηκε ανωτέρω.

Ο Πυθαγόρας και οι Πυθαγόριοι

Ασχολούνται κυρίως με την Αριθμολογία, την Γεωμετρία, την Αστρονομία, την Φυσική, αλλά και με την υπερβατικότητα στις καταστάσεις, στις οποίες διαπιστώνεται η ύπαρξη ενός άυλου κόσμου.
Οι παρατηρήσεις τους επί των φυσικών όντων τους οδηγούν στο συμπέρασμα, ότι εντός αυτών υπάρχει κάποια δύναμη άυλη και αιώνια ουσία, την οποίαν ονόμασαν «αριθμό».
Ο Αριστοτέλης, με κάποιες βέβαια ενστάσεις του, συσχετίζει τον «αριθμό» των Πυθαγορείων με την μέθεξη των «Ιδεών» του Πλάτωνος στα όντα.
Επίσης ο Αριστοτέλης δηλώνει, ότι οι «αριθμοί» αυτοί των φυσικών όντων είναι οι πλέον κατάλληλοι, ώστε κάποιος να είναι δυνατόν, μέσω του νου, να οδηγηθεί σε ανώτερα γένη, πράγμα το οποίο υποστηρίζει και ο μαθητής του Πυθαγόρα Φιλόλαος.
Οι Πυθαγόριοι θεωρούν την ουσία του «Ενός» ως ανώτατο γένος, το οποίον ταυτίζουν με την έννοια του «Απείρου» του Αναξίμανδρου και του «Αγαθού» του

Πλάτωνος, θέλοντας να τονίσουν, με αυτούς τους όρους, την άυλη, αγέννητη και άφθαρτη ουσία του «Ενός» Όντος.
Σύμφωνα δε με τον Ιάμβλιχο, το «Ένα» Ον των Πυθαγορείων είναι το «Πρώτο Νοητό», ως άυλη και αιώνια ουσία, αλλά και με τη συνύπαρξη και τη συλ-λειτουργία των αντιθέτων.
Οι παραπάνω φιλοσοφικές θεωρήσεις του Πυθαγόρα και των Πυθαγορείων, δύνανται να συσχετισθούν με τις σύγχρονες θεωρίες της Φυσικής Επιστήμης και ιδιαίτερα με έννοιες της Κβαντικής Φυσικής. Δηλαδή, η έννοια του «Ενός» να συσχετισθεί με αυτήν του «Κβαντικού Κενού», ως μία άυλη, αγέννητη και άφθαρτη ουσία, η οποία μάλιστα χαρακτηρίζεται από τους επιστήμονες ως «τίποτα».
Από το οποίο «Κβαντικό Κενό» εξέρχονται τα κβάντα με την ικανότητα της εναλλαξιμότητας του κύματος και του υλικού σωματιδίου, όπως και από το «Ένα» γεννώνται οι «αριθμοί» για την δημιουργία του κόσμου, κατά τους ερμηνευτές της οντολογίας των Πυθαγορίων.
Οι «αριθμοί» αυτοί είναι οι πλέον κατάλληλοι ώστε, μέσω του νου, κάποιος να οδηγηθεί στο ανώτατο γένος του «Ενός». Θα μπορούσε επίσης, κατά προσέγγιση, να συσχετισθεί με τη συνάντηση του ανθρώπινου νου με τον «Συμπαντικό Νου», όπως είδαμε στο σύγγραμμα «Είσαι το Σύμπαν».
Οπότε, οι αριθμοί των Πυθαγορείων δύνανται να θεωρηθούν ως τα σύγχρονα κβάντα με τα οποία λειτουργεί ο ανθρώπινος εγκέφαλος-νους, με την καλλιέργεια του οποίου πράγματι ο άνθρωπος προσεγγίζει τον «Συμπαντικό Νου» ή το «Ένα» των Πυθαγορείων.
Αν όλα τα ανωτέρω, που αναφέρθηκαν για τον Πυθαγόρα και τους Πυθαγορείους ήταν στα γενικά πλαίσια της φιλοσοφίας τους, στη συνέχεια η φιλοσοφική τους σκέψη εξειδικεύεται στο παρακάτω κεφάλαιο: Περί Νου και Ψυχής.
Ο Πυθαγόρας και οι Πυθαγόρειοι θεωρούσαν απαραίτητη την λύτρωση του νου με τον εξαγνισμό της ψυχής, ώστε ο νους καθαρός και ελεύθερος, προοδευτικά, να μπορέσει να παρατηρεί τα αένεα και τις ομοειδείς του άυλες μορφές που μένουν πάντα αναλλοίωτες και ίδιες.
Ομοειδείς άυλες, αιώνιες ουσίες οι Πυθαγόρειοι εννοούν αυτές που είναι εντός των φυσικών σωμάτων, τα οποία όμως γεννιούνται και πεθαίνουν, ενώ οι ομοειδείς, άυλες είναι αναλλοίωτες και δεν είναι άλλες από τους «αριθμούς», που είδαμε ανωτέρω. Αυτές οι άυλες ουσίες δύνανται να συσχετισθούν με τα κβάντα, τα οποία μένουν αναλλοίωτα, έστω κι αν το ανθρώπινο σώμα νεκρώνεται.,
Η γνώση αυτών των άυλων όντων, κατά τους Πυθαγορείους, είναι και η αληθινή σοφία για τον άνθρωπο. Αυτός, ο εξαγνισμένος από την ψυχή καθαρός και ελεύ-θερος νους του ανθρώπου, όπως δηλώνουν οι Πυθαγόρειοι, δίνει την δυνατότητα επικοινωνίας των μακράν ευρισκομένων ομοειδών άλλων νόων.
Ακόμη, είναι τόσο μεγάλη η αξία, που οι Πυθαγόρειοι προσδίδουν στον νου, ώστε να φθάνουν στο σημείο να ισχυρίζονται, ότι «ο νους όλα τα βλέπει και τα ακούει, ενώ τα άλλα (όργανα) είναι κουφά και τυφλά».
Σκέψεις των Πυθαγορίων περί της αξίας του νου οι οποίες προσομοιάζουν με αυτές που και ο Πλάτων προσέδιδε στον νου.
Αυτή δυνατότητα σήμερα παρέχεται με την πρόοδο της Κβαντικής Φυσικής, μέσω της διεμπλοκής, του συγχρονισμού και της διάδρασης των κβάντων.
Αλλά, όπως υποστηρίζεται από τους συγγραφείς του «Είσαι το Σύμπαν», τέτοιες δυνατότητες επιτυγχάνονται από φιλήσυχους, ήρεμους και εν γένει ενάρετους

ανθρώπους, δηλαδή εξαγνισμένους στην ψυχή, οι οποίοι δύνανται να επικοινωνούν ακόμη και με το «Όλον του Σύμπαντος».
Πλην όμως, παρ' όλη αυτή την απόλυτη αξιολόγηση του νου, παράλληλα αποδέχονται και την παραγωγή γνώσης από τις αισθήσεις.
Διότι, ο φυσικός κόσμος, μέσω των αισθήσεων, παρέχει πληροφορίες για να δημιουργηθούν στον νου νέες σκέψεις και εμπειρίες.
Γι αυτόν τον λόγο οι Πυθαγόρειοι θεωρούσαν την μνήμη ως την σημαντικότερη λειτουργία του εγκεφάλου, διότι εκεί καταχωρούνται όλες οι γνώσεις, από τις εμπειρίες των αισθήσεων, αλλά κι από αυτές που προέρχονται από τον νου (δημιουργική φαντασία, ενοράσεις, εμπνεύσεις κλπ.), ενώ σήμερα θεωρείται η φαντασία ως ανώτερη γνωστική πνευματική λειτουργία, αναγνωρισμένη και από τον μεγάλο Φυσικό επιστήμονα Αλβέρτο Αϊνστάιν. Επίσης, οι Πυθαγόριοι ομιλούν για την διαιρετότητα της ψυχής σε τρία τμήματα (νοητικό, θυμικό επιθυμητικό), όπως στη συνέχεια ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης. Πλην όμως όλοι διαχωρίζουν την ψυχή σε θνητή και αθάνατη.
Η θνητή ακολουθεί την γέννηση και τον θάνατο του ανθρώπου και προφανώς θνητά μέρη είναι το θυμικό και επιθυμητικό, κατά Πλάτωνα και το θρεπτικό και το ορεκτικό, κατά τον Αριστοτέλη. Το δε αθάνατο μέρος της ψυχής, κατά τους Πυθαγορείους, αποτελούν οι άυλες, αιώνιες οντότητες που υπάρχουν εντός του φυσικού σώματος και αυτές δεν είναι άλλες από τους «αριθμούς», σύμφωνα με την οντολογία τους, οι οποίοι «αριθμοί» σχετίζονται με αυτό που οι ίδιοι οι Πυθαγόριοι ονομάζουν νου (δηλαδή το νοητικό τμήμα της ψυχής). Αυτό το αθάνατο μέρος της ψυχής, δηλαδή οι αριθμοί, εκφράζονται σήμερα από τα κβάντα τα οποία, με τον θάνατο του φυσικού σώματος, ελευθερώνονται και διατηρούν μνήμη και συναισθήματα από την ένσαρκη ζωή τους.
Αυτός ο νους, όπως ήδη έχει αναφερθεί, λυτρώνεται από τον εξαγνισμό των άλλων θνητών τμημάτων της ψυχής.
Ο εξαγνισμός όμως του νου επιτυγχάνεται γενικά με την καλλιέργεια των αρετών, όχι όμως με τις παραινέσεις, αλλά κυρίως με τον συνεχή αυτοέλεγχο των πράξεων των ενδιαφερομένων καθημερινά με το τέλος της ημέρας και τον προγραμματισμό εναρέτων πράξεων κάθε αρχή της ημέρας, όπως έπρατταν οι μαθητές της Πυθαγορικής Σχολής στον Κρότωνα της Μεγάλης Ελλάδας.
Επίσης, χάριν αυτού του εξαγνισμού και της λύτρωσης του νου, ο Πυθαγόρας είχε επιβάλλει στους μαθητές του πενταετή σιωπή, προκειμένου στη συνέχεια να εισέλθουν στην γνώση των επιστημών, προφανώς για την αφομοίωση αυτών, αλλά και την έμπνευσή τους για περαιτέρω προώθηση της γνώσης που ελάμβαναν.
Με τελικό σκοπό όλων αυτών των δοκιμασιών και των επιστημονικών γνώσεων των Πυθαγορείων να είναι η συνάντηση του νου με το «ουράνιο πρότυπο».
Έτσι εξασφαλίζεται από τον άνθρωπο η εσωτερική του ευδαιμονία και εντός της κοινωνίας μία συνολικά αρμονική λειτουργία αυτής, συντονισμένη με τη αρμονία του όλου σύμπαντος, καθιστώντας έτσι δυνατή την επικοινωνία του ανθρώπινου νου με τον συμπαντικό.
Τέλος, σε αυτό το επίπεδο λύτρωσης του νου, ώστε να επικοινωνεί με τις ομοειδείς άυλες μορφές και να συναντάται με το «ουράνιο πρότυπο», υπήρξε ο ίδιος ο Πυθαγόρας.
Πράγματι, ο Πυθαγόρας κατόρθωσε να υπερβαίνει τις φυσικές δυνάμεις, έτσι ώστε να μπορεί να κάνει θαυματουργικές πράξεις, που οι συνήθεις άνθρωποι αδυνατούν να πράξουν. Είχε αποκτήσει δυνατότητες να επικοινωνεί νοητικά ακόμη

και με τα ζώα. Να παρευρίσκεται ταυτοχρόνως σε διάφορους χώρους, γεγονός το οποίο επετεύχθη σήμερα από την επιστήμη με το ολόγραμμα της ανθρώπινης ύπαρξης. Επίσης, να κάνει αναδρομές νοητικά σε προηγούμενες ζωές που ο ίδιος προϋπήρξε, επικοινωνώντας με άυλες ψυχές-νόες.
Ακόμη, είχε τις δυνατότητες της υπερευαίσθητης αντίληψης και της προφητικής ικανότητας, δηλαδή αντιλαμβανόταν πράγματα και γεγονότα ανεξαρτήτως εμποδίων, της μεγάλης απόστασης και του χρόνου που επρόκειτο να συμβούν.
Τέλος, είχε τις δυνατότητες της τηλεπάθειας, της υποβολής και των άλλων συναφών δυνατοτήτων.
Αν δε γίνει προσπάθεια σύνδεσης όλων των ανωτέρω υπερβατικών δυνατοτήτων του Πυθαγόρα με όσα αναφέρονται στα κείμενα των παραπάνω συγγραμμάτων, τα οποία σημαντικά συνέβαλαν στη σύνταξη αυτής της εργασίας, θα μπορούσε να λεχθεί:
Ότι αυτό που λέγεται από τον Πυθαγόρα, για την συνάντηση του ανθρώπινου νου με το «ουράνιο πρότυπο», είναι παρόμοιο με το όραμα περί όλου, το οποίον βλέπουν οι «μύστες» του συγγράμματος «Η Μυστική Γνώση».
Επίσης, οι υπερβατικές ικανότητες του Πυθαγόρα της υπερευαίσθητης αντίληψης, της προφητικής του ικανότητας, της τηλεπάθειας, μπορούν να συσχετισθούν με τα αντίστοιχα θέματα τα οποία εκτίθενται στο σύγγραμμα Γιουνγκ και Πάουλι με τα οποία ιδιαιτέρως ασχολήθηκαν οι σύγχρονοι επιστήμονες, ο Ψυχίατρος Γιουνγκ και ο Νομπελίστας Φυσικός Πάουλι.
Όσον αφορά την επικοινωνία του νου με τις ομοειδείς άυλες μορφές, που υπάρχουν στα άλλα ζωντανά σώματα, άνετα μας οδηγούν και στις ίδιες άλλες άυλες μορφές των μη ζωντανών σωμάτων, όπως δηλώνει ο ίδιος ο Πυθαγόρα με τις αναδρομές του. Αλλά ομολογίες και άλλων Φιλοσόφων, όπως του Πλάτωνος, Πλουτάρχου και Πορφυρίου και άλλων σύγχρονων Παραψυχολόγων οι οποίοι επικοινωνούν με νόες θανόντων.
Τέλος, όσα λέγονται από τον Πυθαγόρα για την συνάντηση του νου με το «ουράνιο πρότυπο» θα μπορούσαν να συσχετισθούν με τις δυνατότητες συνάντησης του ανθρώπινου νου με τον «Συμπαντικό Νου».
Για να επιτευχθούν όμως αυτές οι δυνατότητες, ο Πυθαγόρας προϋποθέτει τον εξαγνισμό του νου, κάτι ανάλογο το οποίο δηλώνουν και οι συγγραφείς των συγγραμμάτων «Είσαι το Σύμπαν» και «Βιώνοντας την Πραγματικότητα» των επιστημόνων Deepak Chopra και Μηνά Καφάτου.
Διότι μόνο με μία ευδαίμονα, ενάρετη ζωή του ανθρώπου δύνανται τα κβάντα του ανθρώπινου νου να διεμπλακούν, να συντονισθούν και να διαδράσουν με άλλους νόες ακόμη και με τον «Συμπαντικό Νου», δηλαδή το «Ουράνιον Πρότυπο» του Πυθαγόρα.
Τελικά, δεν θα ήταν άτοπο να υποστηριχθεί, ότι όλο το νοητικό περιεχόμενο των παραπάνω συγγραμμάτων, συνοψίζεται στην υπερβατική φιλοσοφία του Πυθαγόρα.

Ο Ηράκλειτος

Περί «Λόγου» και Γνωσιολογίας του Ηράκλειτου

Ο Ηράκλειτος, αφού κατέστησε την οντολογική «Φωτιά» αυτοδύναμη και αυτοκινούμενη, προκειμένου να δημιουργεί και να συνέχει τον φυσικό κόσμο μέσα στην

αιωνιότητα, την προίκισε και με τον νου, τον οποίον ονόμασε «Λόγο», καθιστώντας ταυτοχρόνως αυτήν επί πλέον και αυτονομούμενη.
Αυτός όμως ο Ηρακλείτειος «Λόγος» έχει καθολική ισχύ και είναι κοινός για όλα τα όντα. Από αυτόν τον «Λόγο» αντλεί δύναμη και η ανθρώπινη λογική ή ο ανθρώπινος νους. Έτσι ο Ηράκλειτος συνδέει ανθρώπινο «λόγο»-νου με τον κοσμικό «Λόγο», δηλαδή τον «Συμπαντικό Νου».
Επίσης ο Ηράκλειτος αποδέχεται μεν την πραγματικότητα των γνώσεων που προέρχονται από τις αισθήσεις αλλά θέτει αυτές υπό τον έλεγχο του ανθρώπινου «λόγου»-νου, καθιστώντας έτσι αυτόν μοναδικό κριτή της αλήθειας της γνώσης, που προέρχεται από τις αισθήσεις.
Αν γίνει κάποιος συσχετισμός με τις έννοιες που συναντήσαμε, ιδιαίτερα στο σύγγραμμα «Είσαι το Σύμπαν», εύλογα παραλληλίζεται ο «Λόγος» του Ηράκλειτου με αυτή του περί «Συμπαντικού Νου» του ανωτέρω συγγράμματος, εφόσον και αυτός είναι καθολικός και αφορά όλα τα κοσμικά όντα.
Η δε οντολογική «Φωτιά», η οποία δημιουργεί και συνέχει το όλον του φυσικού κόσμου στην αιωνιότητα, δύναται να συσχετισθεί με το «κβαντικό κενό», το οποίον συνδέεται επίσης με την διατήρηση της αιωνιότητας του κόσμου από την δράση των κβάντων.
Ακόμη, αξίζει να αναφερθεί, ότι ο Ηρακλείτειος ανθρώπινος «λόγος» συνεργάζεται με τις γνώσεις που προέρχονται από τις αισθήσεις. Θέμα το οποίον απασχολούσε τόσο τους αρχαίους Έλληνες Φιλοσόφους όσο και τους σύγχρονους επιστήμονες, δηλαδή ποια είναι η αληθινή γνώση, αυτή που προέρχεται από τον νου ή αυτή που προέρχεται από τις αισθήσεις;
Τόσο ο Δημόκριτος όσο και ο Πλάτων είναι από τους φιλοσόφους οι οποίοι υποστήριζαν την συμπληρωματικότητα αυτών των δύο πηγών γνώσης.
Προσωπικά υποστηρίζεται, ότι οι γνώσεις οι οποίες προέρχονται από τις αισθήσεις, όπως και αυτές που προέρχονται από τον νου και προβάλλονται προς τα έξω, είναι το ίδιο πράγμα το οποίον εισερχόμενο στον νου συστέλλεται και εξερχόμενο δια-στέλλεται.
Επίσης ένας σημαντικός ρόλος του Λόγου, με την καθολική του σημασία, είναι να καθιστά την αρμονική συνύπαρξη των αντιθέτων στη φύση, χάριν της συνέχειάς της.
Ανάλογα πράττει και ο ανθρώπινος λόγος, ως διαλεκτικός συνθέτης αντιθέτων εννοιών σε μία νέα συνθετική έννοια του λόγου.

Οι Ελεάτες Φιλόσοφοι
Ξενοφάνης, Παρμενίδης, Ζήνων, Μέλισσος

Ο Ξενοφάνης

Ως προς την οντολογία του υποστηρίζει, ότι τα πάντα είναι αυτό το «Ένα-Ον», το οποίον είναι πεπερασμένο, λογικό και αμετάβλητο ως όλον.
Ενώ τα μέρη του περιεχομένου αυτού (ήλιος, άστρα, γη, αέρας, νέφη, φωτιά, θάλασσα, ουρανός και όλα τα άλλα όντα) είναι άπειρα και αποτελούν οργανικά μέλη αυτού του πεπερασμένου «Ενός Όντος».
Αυτό το «Ένα-Ον» επίσης είναι ένας ζωντανός οργανισμός που ούτε κινείται ούτε μεταβάλλεται, ενώ τα άπειρα μέρη αυτού μεταβάλλονται και μετασχηματίζονται.

Ο δε Αριστοτέλης δηλώνει για τον Ξενοφάνη, ότι είναι ο πρώτος που δίδαξε την αρχή της ενότητας του απείρου στο πεπερασμένο «Ένα-Ον».
Εκτιμάται, ότι όλες, ως επί το πλείστον, παραπάνω έννοιες του οντολογικού αποσπάσματος του Ξενοφάνη, δύνανται να συσχετισθούν ανάλογα με αυτές της σύγχρονης Κβαντικής Φυσικής. Όπως η έννοια του «Ενός Όντος» που σχετίζεται με αυτήν του «Κβαντικού Σύμπαντος», το οποίον είναι ένα ζωντανό με νου Ον που συνδέεται οργανικά με τα μέλη του, διότι κοινός πρόγονος όλου αυτού του κόσμου είναι τα ενσυνείδητα κβάντα. Αυτά, διαπλεκόμενα εντός της σφαίρας του Κβαντικού Σύμπαντος, αποτελούν και την έννοια του «Ενός Όντος» του Ξενοφάνη, αλλά και την έννοια της «Στρογγυλής Αλήθειας» του Παρμενίδη, που θα δούμε στη συνέχεια.
Ακόμη, δύνανται οι παραπάνω έννοιες του αποσπάσματος του Ξενοφάνη, γενικά να συσχετισθούν και με την, περί Ολιστικής Αντίληψης των Φυσικών Επιστημόνων, σύμφωνα με την οποίαν το σύμπαν θεωρείται ως μία Ολότητα, της οποίας τα μέρη αλληλεπιδρούν και μεταβάλλονται. (Ακαδημαϊκός Πάνος Λιγομενίδης. «Η Φλούδα του Βερύκοκου». Ερμηνεία η οποία δύναται να είναι και η επικρατέστερη.
Όσον αφορά την Γνωσιολογία του, ο Ξενοφάνης, παρόλο που στην Κοσμολογία του στηρίζεται στις γνώσεις των αισθήσεων, επισημαίνει όμως, ότι αυτές ψεύδονται και υπονομεύουν τον ορθό λόγο της διάνοιας (νου).
Γι αυτό συνιστά στους ανθρώπους τη συνεχή άθληση στην διάνοια και στον ορθό λόγο, ο οποίος δεν αποκαλύπτεται μόνο από τις εμπνεύσεις και τις ενοράσεις, αλλά απαιτεί και συνεχείς σκληρούς αγώνες (προφανώς μάθησης και άθλησης του νου κατά την διαβίωσή μας).
Κάτι ανάλογο που υποστηρίζεται, όπως είδαμε ανωτέρω και για την δυνατότητα επικοινωνίας του ανθρώπινου νου με τον συμπαντικό, η οποία απαιτεί και αυτή μάθηση και συνεχή άσκηση του ανθρώπου στην ποιοτική ζωή.

Ο Παρμενίδης
Η Οντολογία του

Ο Παρμενίδης κτίζει τις φιλοσοφικές του σκέψεις μέσα από ένα ποίημα (από το οποίον διασώθηκαν μόνον αποσπάσματα) φανταστικού ταξιδιού όπου, με την ορμή της ψυχής του και με οδηγό τη σοφία του, φθάνει στη χώρα της «Στρογγυλής Αλήθειας», στην πύλη της οποίας βρίσκεται η «Δίκη», η οποία ανοίγει τα πορτόφυλλά της μόνο σε αυτούς που μπορούν να κατανοήσουν την «Στρογγυλή Αλήθεια».
Το φανταστικό αυτό ταξίδι του Παρμενίδη, με το περιεχόμενό του, είναι παρόμοιο με τον Μύθο του Σπηλαίου του Πλάτωνος. Διότι, απ' όλους του δεσμώτες του σπηλαίου μόνον ένας κατόρθωσε να λυθεί από τα δεσμά και να ανέλθει στο «Φως της Αλήθειας».
Έτσι λοιπόν και ο άνθρωπος του Παρμενίδη, όταν ανέλθει στον χώρο της «Στρογγυλής Αλήθειας», γνωρίζει τον απόλυτο και μοναδικό κόσμο της αλήθειας, ενώ ήδη έχει γνωρίσει, μέσω των αισθήσεών του, τα αισθητά πράγματα του φυσικού κόσμου, των οποίων οι γνώσεις είναι απατηλές, όπως οι εικόνες των δεσμωτών στο σπήλαιο του Πλάτωνος.
Επομένως, εύστοχα η «Στρογγυλή Αλήθεια» του Παρμενίδη, σύμφωνα με το σύγγραμμα «Είσαι το Σύμπαν», δύναται να παραλληλισθεί με τον «Συμπαντικό

Νου», με τον οποίον δύναται να συναντηθεί ο Ανθρώπινος Νους, μόνο με την δύναμη της ορμής και της σοφίας του ανθρώπου.
Ο Παρμενίδης όμως κάνει έναν διαχωρισμό της «Στρογγυλής Αλήθειας» από το «Ένα και μοναδικό Ον», αν και την αντιστοιχεί με αυτό το «Ον» το οποίον αποτελεί και την καθολική Ουσία του σύμπαντος κόσμου.
Άρα, κατά τον Παρμενίδη, η γνώση της «Στρογγυλής Αλήθειας» κατ' ουσίαν κατευθύνεται προς αυτήν του απολύτου «Ενός Όντος» το οποίον, όταν προσεγγίσει ο άνθρωπος, τότε θα γνωρίσει τα πάντα.
Αυτό το «Ένα Ον» είναι στο σχήμα στρογγυλής σφαίρας, όπως είναι η γνώση της «Στρογγυλής Αλήθειας» και εκφράζει το παν στον κόσμο, είναι αιώνιο, ακίνητο, μοναδικό, μονογενές και αγέννητο
Δεν προέρχεται από άλλη ουσία, ούτε προέρχεται από τη σύνθεση αρσενικού και θηλυκού, το οποίον συμβαίνει αποκλειστικά στον αισθητό κόσμο για την γένεση των γενητών πραγμάτων.
Όλες οι ανωτέρω περιγραφές του «Ενός Όντος» επιτρέπουν τον συσχετισμό της Παρμενίδειας έννοιας με το «Κβαντικό Κενό» ή, με άλλη έκφραση, με ένα «Κβαντικό Σύμπαν», από το οποίον, μέσω των κβάντων, προέρχεται όλος ο φυσικός κόσμος.
Αφού αναφέρθηκαν ορισμένα γνωρίσματα, ως και το σχήμα του «Ενός Όντος», μένει να γίνει λόγος για την φύση της ουσίας αυτού, η οποία όπως είδαμε, μετέχει όλων των πραγμάτων, έτσι ώστε το όλον να είναι ένα με το Παν.
Η φύση της καθαυτής απόλυτης ουσίας ταυτίζεται με αυτήν του νου και αυτή που είναι η φύση της νόησης, είναι και η φύση του απολύτου «Όντος» του Παρμενίδη, λέει ο Πλωτίνος.
Σύμφωνα όμως με την Κβαντική Φυσική, η κυρίαρχη ουσία με την οποία λειτουργεί ο νους-εγκέφαλος του ανθρώπου είναι τα κβάντα, τα οποία, ως γνωστόν, μετέχουν όλων των πραγμάτων του φυσικού κόσμου, αλλά ακόμη μέσω των κβάντων δύναται να επικοινωνεί ο ανθρώπινος νους με τον Συμπαντικό Νου, δηλαδή με το απόλυτο «Ον» του Παρμενίδη.
Επίσης ο Πλάτων διατυπώνει την γνώμη του για το «Ον» του Παρμενίδη λέγοντας, ότι διατηρεί το «Ον» μεταξύ του κόσμου των αισθήσεων και αυτού της νόησης, ταυτίζοντας μάλιστα την θεωρία του Παρμενίδη με την δική του περί «Ιδεών» και «Αγαθού».
Τελικά, ο Παρμενίδης με την έννοια της «Στρογγυλής Αλήθειας» του «Ενός Όντος» που υποστηρίζει, ότι σε αυτήν εμπεριέχονται όλα τα όντα του φυσικού κόσμου, έτσι ώστε να συμπεραίνεται, ότι «Ένα είναι το Παν», μας οδηγεί στο σύγχρονο γεγονός της κβαντικής διεμπλοκής, με την προϋπόθεση βέβαια της Μεγάλης Έκρηξης και στη θεώρηση επομένως του Στρογγυλού Σύμπαντος, ως συνέπεια.
Σε αυτό όμως το «Στρογγυλό Σύμπαν» της Μεγάλης Έκρηξης συνεπάγεται, ότι διατηρείται η διεμπλοκή των κβάντων και επομένως διατηρούνται όλα τα φυσικά όντα ενωμένα μεταξύ τους, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει χώρος και έτσι να δικαιώνεται ο Παρμενίδης με το «Εν το Παν»!
Το γεγονός όμως γενικά της διεμπλοκής των κβάντων, τα οποία επικοινωνούν ακαριαίως μεταξύ τους, μη γνωρίζοντας τόπο και χρόνο, οδηγούν τον Αλβέρτο Αϊνστάιν να διατυπώσει την αρχή της «Μη Τοπικότητας».
Επομένως, σύμφωνα με την θεωρία του Παρμενίδη, ότι «Ένα είναι το Παν» στον Συμπαντικό Κόσμο μας επιτρέπει να ισχυρισθούμε, ότι η Αρχή της μη

Τοπικότητας δεν ισχύει μόνο για τα σωματίδια των κβάντων αλλά και για όλο τον κόσμο του σύμπαντος.
Ο Παρμενίδης όμως, βιώνοντας στον κόσμο των θνητών, εισάγει και τον εικονικό χωροχρόνο των αισθήσεων.
Το θέμα του χωροχρόνου δεν αποτέλεσε θέμα ερεύνης μόνο του Παρμενίδη και του μαθητή του Ζήνωνα –όπως στη συνέχεια θα δούμε- αλλά και των σύγχρονων Φυσικών επιστημόνων. Όπως ο John Archibald Wheeler, ο οποίος το 1967 κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι οι έννοιες του χώρου και χρόνου δεν αντιπροσωπεύουν τη φύση της πραγματικότητας αλλά τις παραστάσεις της ανθρώπινης συνείδησης[15].

Γέννηση του Αισθητού από τον Νοητό Κόσμο

Συνέχεια της θεωρίας του ο Παρμενίδης, με βάση την απόλυτη κοσμική ουσία του «Ενός-Όντος», δημιουργεί τον αισθητό κόσμο των «Πολλών» με εργαλεία τις δύο πρώτες αντίθετες αρχές του.
Τον δυϊσμό αυτόν επεκτείνει στον αισθητό φυσικό κόσμο των «Πολλών», που είναι γενητά από το απόλυτο «Ένα-Ον», ώστε να αιτιολογεί την γέννηση και την φθορά των αισθητών πραγμάτων.
Τελικά, ο Παρμενίδης αποδέχεται και τους δύο κόσμους, τόσο τον νοητό όσο και τον αισθητό, όπως ακριβώς και ο Πλάτων. Ο μεν νοητός κόσμος, ο οποίος είναι ο μόνος αληθινός, γίνεται αντιληπτός μόνο από την νόηση (όπως και οι «Ιδέες» του Πλάτωνος) και ο Συμπαντικός Νους της Κβαντικής Φυσικής).
Ο δε φυσικός κόσμος δηλώνεται, από τον Παρμενίδη μέσω των αισθήσεων, ως εικονικός, χωρίς όμως να είναι ψευδής και ανύπαρκτος, ο δε Πλάτων τον θεωρεί ως ψευδεπίγραφο του νοητού κόσμου.
Από τα παραπάνω συμπεραίνεται, ότι τόσο το νοητό «Ένα-Ον» όσο και τα «Πολλά» αισθητά όντα εμπεριέχουν αυτή την δύναμη του δυϊσμού, η οποία αποτελεί ποιητική αιτία της κίνησης και της μεταμόρφωσης του «Ενός-Όντος» στα «Πολλά» και αντιστρόφως.
Το ανωτέρω συμπέρασμα ενισχύεται και από την θέση του Πλάτωνος στο έργο του «Σοφιστής», όπου θεωρεί το «Ον» με αυτόν δυϊσμό του όντος και μη όντος (ως ταυτόν και το θάτερον) ή με κίνηση και στάση.
Θεωρίες των Παρμενίδη και Πλάτωνος οι οποίες σήμερα παραλληλίζονται με το θαυμαστό φυσικό γεγονός των κβάντων, τα οποία έχουν την καταπληκτική ικανότητα άλλοτε να εμφανίζονται ως υλικά σωματίδια και άλλοτε ως κύματα, συμβάλλοντας κατ' αυτόν τον τρόπο στον αέναο κύκλο δημιουργίας του φυσικού κόσμου.
Τέλος δηλώνεται, ότι το νοερό ταξίδι του Παρμενίδη αποκαλύπτει πως μόνο με εξαγνισμένη ψυχή, υπερβαίνοντας τις, εντός αυτής, αντιθέσεις, ο άνθρωπος δύναται να ανυψωθεί στο ύψος του απόλυτου Όντος, από το ύψος του οποίου βλέπει τον κόσμο ως ένα Όλον.
Μήνυμα το οποίο σήμερα εκπέμπεται από την Κβαντική Φυσική για την επικοινωνία του νου του ανθρώπου με τον Συμπαντικό Νου.

Ζήνων ο Ελεάτης

Είναι μαθητής του Παρμενίδη ο οποίος μάλιστα, με τα λεγόμενα «παράδοξα», δηλαδή με τις πρωτότυπες επιχειρηματολογίες του, αποδείκνυε την ορθότητα της θεωρίας του δασκάλου του περί «Ενός-Όντος», τις οποίες βεβαίως είχε αποδεχθεί και ο ίδιος.
Υποστηρίζει και αυτός, ότι το «Ένα-Ον» ουσιαστικά παίρνει πολλές μορφές με την έκφραση στα «Πολλά». Μάλιστα υποστηρίζει, ότι αυτή η διαίρεση του «Ενός-Όντος» είναι επ' άπειρον, διότι και τα ελάχιστα στοιχεία των «Πολλών» είναι χωρίς μέγεθος.
Κατ' αυτόν τον τρόπο ο Ζήνων αποδεικνύει την ενότητα και τη συνέχεια του «Ενός-Όντος» από το Μέγιστο μέχρι το Ελάχιστο, δηλαδή σε μία νοητή χωρίς αισθητή παρουσία. Επομένως και τα «Πολλά», τα οποία γίνονται αντιληπτά ως αισθητά, κατ' ουσίαν υπάρχουν ως ιδεατές οντότητες, εφόσον τα ελάχιστα είναι τα ίδια με τα μέγιστα και κατ' επέκταση της ίδιας ουσίας με τον «Ένα-Ον».
Επίσης σημειώνεται, ότι η μεταμόρφωση του «Ενός-Όντος» στα «Πολλά» αισθητά γίνεται με τη συνδρομή των αντιθέτων θερμού-ψυχρού και ξηρού-υγρού, με τα παραπάνω, όπως αναφέρθηκαν, χαρακτηριστικά.
Όπως είδαμε, οι ανωτέρω εκτιθέμενες απόψεις του Ζήνωνα είναι παρόμοιες με αυτές του Παρμενίδη δηλαδή, ότι από «Ένα-Ον» γίνονται τα «Πολλά», επομένως και η Οντολογία του Ζήνωνα δύναται να συσχετισθεί αντίστοιχα με το «Κβαντικό Κενό» από το οποίο προέρχονται τα πολλά κβάντα, με την γνωστή ικανότητατα της εναλλαξιμότητας. Αντιθετικές καταστάσεις, οι οποίες, κατά τον Ζήνωνα παρουσιάζονται από τα εσωτερικά αντίθετα: θερμού-ψυχρού και υγρού-ξηρού.
Τέλος, αξίζει αναφοράς, ότι ο Ζήνων υποστηρίζει, μέσω των «Παραδόξων» του και την ανυπαρξία του χώρου-χρόνου ως ανεξαρτήτων οντοτήτων, διότι αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, όλη η θεωρία του δασκάλου Παρμενίδη, αλλά και του ιδίου περί «Ενός» και μόνον «Όντος», θα είχε καταρρεύσει.
Η παραπάνω απόρριψη από τον Ζήνωνα του χωρο-χρόνου μας παραπέμπει, κατά κάποιον τρόπο, στη σύγχρονη αρχή της «μη τοπικότητας», η οποία, όπως είδαμε, προέκυψε από το νοητικό πείραμα της ομάδας Άλμπερτ Αϊνστάιν-Μπόρις Ποντόλσκι και Νέιθαν Ρόζεν για την ακαριαία επικοινωνία των κβάντων μεταξύ τους σε διαστημικές αποστάσεις,
Άραγε, μήπως ο αισθητός χωρο-χρόνος είναι υποκειμενική υπόθεση κάθε «Όντος», ενώ στην ολότητα του Σύμπαντος συμβαίνει κάτι άλλο, όπως έδειξε το νοητό ταξίδι του Παρμενίδη προς την «Στρογγυλή Αλήθεια», ότι όλα είναι «Ένα» χωρίς χώρο και χρόνο;

Ο Μέλισσος

Υπήρξε και αυτός, μαζί με τον Ζήνωνα, μαθητής του Παρμενίδη, ο οποίος μάλιστα λέει, ότι το «Ένα-Ον» του Παρμενίδη, μέσα στην πορεία του χρόνου του χθες και του αύριο, μένει αιώνιο. Ότι αυτό το «Ένα-Ον» είναι αιώνιο συνεπάγεται, ότι είναι και αγέννητο και επομένως άπειρον στην πορεία του χρόνου.
Επίσης, ότι δεν υπάρχει εντός αυτού κενό σημαίνει, ότι μένει ακίνητο και αμετάβλητο.

Επιπλέον, το «Ένα-Ον» του Μέλισσου είναι μέγεθος χωρίς διαστάσεις, γνώρισμα το οποίο συνεπάγεται, ότι η φύση του είναι άυλη, ενεργειακή ουσία, ομοιογενής και συνεχής σε μία άπειρη και αιώνια ακίνητη μοναδική ενότητα.
Όσον αφορά για τα «Πολλά» ο Μέλισσος υποστηρίζει, ότι εφόσον υπάρχει ως μόνο αληθινό το «Ένα-Ον», αν υπάρχουν τα «Πολλά» θα είναι από την ίδια ουσία.
Ως προς αυτές τις απόψεις του Μελίσσου περί των «Πολλών» υφίστανται ενστάσεις, καθόσον σε αυτά συμβαίνουν μεταβολές, πλην όμως παραμένει σε αυτά σταθερός ο «ορισμός» κατά τον Αριστοτέλη ή οι «ιδέες» κατά Πλάτωνα.
Ακόμη, ο Μέλισσος επειδή θεωρεί το «Ένα-Ον» ως ακίνητο και αμετάβλητο σημαίνει, ότι η αμφισβητούμενη ύπαρξη των «Πολλών» δύναται να θεωρηθεί ένα φαινομενολογικό γεγονός των αισθήσεων, στον χώρο του «Ενός-Όντος».
Γεγονός με το οποίον έχει ασχοληθεί και η σύγχρονη Φυσική με επικεφαλής τον David Bohm, ο οποίος υποστηρίζει, ότι ο διαχωρισμός των υλικών αντικειμένων στον χώρο μπορεί να οφείλεται σε μία αυταπάτη. Στον ισχυρισμό αυτόν κατέληξε στην προσπάθειά του να ερμηνεύσει την εκ διαστημικής αποστάσεως επίδραση των σωματιδίων-κβάντων στο νοητικό πείραμα της ομάδας Αϊνστάιν-Ποντόλσκι-Ρόσεν (E-P-R), με το οποίον αποδεικνύεται , ότι η αλληλοεπίδραση δεν έχει τοπικό χαρακτήρα.
Τελικά, ο David Bohm, μέσα από μία επιχειρηματολογία συμπεραίνει, ότι ο τετραδιάστατος δικός μας φυσικός κόσμος των πολλών αποτελεί μία αφαίρεση μίας μοναδικής κωδικοποιημένης πολυδιάστατης πραγματικότητας, η οποία υπάρχει ως ένα αδιαίρετο σύνολο.
Επί πλέον, όλα τα πράγματα του φυσικού κόσμου αποτελούν προβολές στον χωρο-χρόνιο του ενός και μόνο κωδικοποιημένου πολύπλοκου και πολυποικίλου σύμπαντος, στην κωδικοποίηση του οποίου συμμετέχει και ο ανθρώπινος εγκέφαλος.
Επομένως, σύμφωνα με τις απόψεις του David Bohm, δικαιώνεται και ο Μέλισσος, που θεωρεί τα «Πολλά» ως φαινομενολογία του «Ενός» και μόνον «Όντος», το οποίον είναι και πραγματική αλήθεια.
Από τις εκτιθέμενες όμως απόψεις διακρίνεται καθαρά, ότι ο Μέλισσος διαφοροποιείται, κατά κάποιον τρόπο, από αυτές του δασκάλου του Παρμενίδη, όσον αφορά τις έννοιες και τη σχέση της μεταξύ του «Ενός-Όντος» με τα «Πολλά».
Οι οποίες όμως απόψεις του Μέλισσου ανταποκρίνονται με τις σύγχρονες απόψεις των Φυσικών Επιστημόνων, όπως αυτές του David Bohm, αλλά βρίσκονται επίσης και εντός της σύγχρονης Φυσικής των κβάντων, εφόσον ο Μέλισσος δηλώνει, ότι το «Ένα-Ον» με τα «Πολλά» έχουν την ίδια ουσία, δηλαδή αυτή των σύγχρονων κβάντων.
Ένα κεντρικό καινοφανές συμπέρασμα, το οποίον δύναται να διατυπωθεί από την έκθεση των σκέψεων των Ελεατών Παρμενίδη, Ζήνωνα και Μέλισσο, είτε κατά έμμεσο είτε κατά άμεσο τρόπο είναι, ότι μεταξύ του Ενός-Όντος και των Πολλών δεν υπάρχει χώρος και χρόνος, αλλά είναι «Ένα το Παν». Συμπέρασμα το οποίον σήμερα εκφράσθηκε, όπως είδαμε και από τη σύγχρονη θεωρία του David Bohm.

Ο Εμπεδοκλής

Ο κύριος κορμός της Κοσμογονίας του αρχίζει από τη στρογγυλή σφαίρα, εντός της οποίας υπάρχει είδος εκλεπτυσμένης φωτιάς, η οποία σφαίρα διασπάται από

την δύναμη της έριδας, προκειμένου να σχηματισθεί ο φυσικός κόσμος, συντιθέμενος από τα στοιχεία της φωτιάς, του αέρα, του νερού και της γης.
Τα ανωτέρω υλικά στοιχεία του φυσικού κόσμου συγκεντρώνονται από την αντίθετη δύναμη της φιλίας, πάλι στην στρογγυλή σφαίρα της εκλεπτυσμένης φωτιάς. Εκείθεν όμως επαναλαμβάνεται αενάως ένας κύκλος της ίδιας επαναληπτικότητας μεταξύ της πύρινης σφαίρας και του φυσικού κόσμου. Ένας παρόμοιος μηχανισμός επαναληπτικότητας μεταξύ του «Ενός-Όντος» και των «Πολλών» του φυσικού κόσμου του Παρμενίδη.
Επίσης ένας παρόμοιος μηχανισμός ισχύει και στη σύγχρονη θεωρία της Κοσμογονίας από το λεγόμενο «κβαντικό κενό», εντός του οποίου τα κβάντα είναι δυνατόν να δρουν ως κύματα και εξερχόμενα του «κβαντικού κενού» δρουν ως υλικά σωματίδια, προκειμένου να δημιουργήσουν τον φυσικό κόσμο του Σύμπαντος. Και πάλι εισέρχονται εντός του «κβαντικού κενού» ως κύματα, σε έναν αέναον κύκλο επαναληπτικότητας, όπως συμβαίνει με την δράση των δυνάμεων της έριδας και της φιλίας με την πύρινη σφαίρα.
Ακόμη και σήμερα υπάρχει στην κλασσική Φυσική της Κοσμογονίας θεωρία η οποία πρεσβεύει κάτι ανάλογο, την αέναη ανάπτυξη του σύμπαντος κόσμου και εν συνεχεία τη σύμπτυξή του.
Από πλευράς Γνωσιολογίας, ο Εμπεδοκλής, όπως ο Δημόκριτος και ο Πλάτων, εμπιστεύεται τις γνώσεις που προέρχονται από τις αισθήσεις, οι οποίες λειτουργούν με την αρχή της Συμμετρίας των Ομοίων, πλην όμως αποδέχεται, ως αξιολογότερες, αυτές που προκύπτουν από τον ορθό λόγο του νου, ο οποίος έχει θεϊκή προέλευση.
Πράγματι και σήμερα ισχύει η αρχή της συμμετρίας, δηλαδή του συντονισμού των κυμαντικών μηνυμάτων που έρχονται έξωθεν, με τις ιδιοσυχνότητες των κατάλληλων κυττάρων των αισθήσεων, ως επίσης η ίδια αρχή της συμμετρίας συντονισμού ισχύει και εντός των νευρικών κυττάρων του εγκεφάλου. Επίσης η ίδια αρχή της συμμετρίας-συντονισμού ισχύει και για την γνώση που παράγεται εντός του εγκεφάλου, με την βοήθεια των λειτουργιών της φαντασίας, όπως γνωρίσαμε σε παραπάνω κείμενο.
Δικαίως ο Εμπεδοκλής θεωρεί αξιολογότερες τις γνώσεις που παράγονται από τον νου, διότι πράγματι οι λειτουργίες της δημιουργικής φαντασίας σε οδηγούν σε γνώσεις επέκεινα αυτών που προέρχονται από τις αισθήσεις.
Εκτός όμως από τις γνώσεις, που προέρχονται αυτοβούλως από την δημιουργική φαντασία, συμβαίνουν και γνώσεις του νου, προερχόμενες από εμπνεύσεις και ενοράσεις οι οποίες, όπως λέει και ο Εμπεδοκλής, έχουν θεϊκή προέλευση.
Όπως όμως διαπιστώθηκε, η αρχή της συμμετρίας του Εμπεδοκλή και των άλλων για την παραγωγή της γνώσης, έχει σήμερα γενικότερη εφαρμογή για την επικοινωνία και την μεταφορά πληροφοριών, μέσω της Αρχής της Διεμπλοκής, του Συντονισμού και της Διάδρασης των κβάντων. Μία λειτουργία επικοινωνίας, μέσω των κβάντων, η οποία μάλιστα έχει και συμπαντικές διαστάσεις.

Ο Αναξαγόρας

Το Όλον Άπειρον και ο Νους

Η Οντολογία του Αναξαγόρα συνίσταται από δύο διαστάσεις, αφενός της σφαίρας του Όλου «Απείρου» των «Ομοιομερών» και αφετέρου του «Νου».

Κατά τον Θεόφραστο το Όλον του «Απείρου» των «Ομοιομερών» είναι παρόμοιο με αυτό του Αναξίμανδρου και εξ αυτού γίνονται όλα τα πράγματα του φυσικού κόσμου.
Ο δε Αριστοτέλης προσθέτει, ότι όλα αυτά τα άπειρα «Ομοιομερή» εντός του Όλου Απείρου αρχικά βρίσκονται στην «εν δυνάμει» κατάσταση και μετατρέπονται στην «ενεργεία», προκειμένου να δημιουργηθεί ο φυσικός κόσμος.
Αυτή όμως η μετατροπή των «Ομοιομερών», από την «εν δυνάμει» στην «ενεργεία» κατάσταση, επιτυγχάνεται από τον «Νου». Ο οποίος «Νους» είναι η άλλη διάσταση της Οντολογίας του Αναξαγόρα και μία υπερβατική αιτία που δεν αναμιγνύεται με τίποτα.
Μπορούν όλα τα άλλα πράγματα να μεταβάλλονται με συνθέσεις και αποσυνθέσεις, όμως ο «Νους» παραμένει ο ίδιος με τον εαυτόν του, ως μία νοητή οντότητα. Είναι άπειρος και αιώνιος, όπως και τα «Ομοιομερή» του «Απείρου».
Υπάρχει σε όλα τα συντιθέμενα και τα αποσυντιθέμενα πράγματα, δηλαδή τελικά υπάρχει στα πάντα.
Επομένως, ο «Νους» συνυπάρχει με την ύλη ως μία ενεργειακή οντότητα, η οποία θέτει σε κίνηση την ύλη, αλλά και ελέγχει τους μετασχηματισμούς αυτής, κατ' ανάλογο τρόπο που υπάρχει και λειτουργεί η συνειδητότητα στα ζωντανά όντα.
Αυτή η επέκτασή του όμως, στον βιολογικό νου, καθιστά αυτόν ικανό ώστε να αποκτήσει οντολογικό χαρακτήρα με συμπαντική ισχύ.
Στη συνέχεια, αξίζουν αναφορά αυτά που ο σύγχρονος φυσικός επιστήμονας Έρβιν Στρέντιγκερ επισημαίνει:
Ότι ο άνθρωπος, επειδή αποτελεί μέρος του φυσικού κόσμου που τον περιβάλλει, είναι και δέκτης των επιδράσεων του νου αυτού του αντικειμενικού κόσμου.
Αυτές όμως οι επιδράσεις περνούν απαρατήρητες καθόσον ο νους είναι αόρατος, άυλος και ούτε έχει περίγραμμα φυσικού πράγματος, παραμένοντας έτσι χωρίς αισθητή επιβεβαίωση. Ταυτοχρόνως όμως δηλώνει, ότι συμβαίνει και το αντίστροφο, δηλαδή την επίδραση της ύλης επί του νου. Και καταλήγει ο Έρβιν Στρέντιγκερ στο εξής νοητικό συμπέρασμα, ότι νους και ύλη συντίθενται από τα ίδια στοιχεία που συνθέτουν τον όλον φυσικό κόσμο.
Συμπέρασμα το οποίον επιβεβαιώνεται από την περίφημη εξίσωση του Άλμπερτ Αϊνστάιν $E=mc^2$, όπου (E) η ενέργεια, (m) η μάζα της ύλης και (c) η ταχύτητα του φωτός. Η οποία επίσης επιβεβαιώνει το συμπέρασμα του Έρβιν Στρέντιγκερ, ότι νους-ενέργεια και ύλη συνθέτουν από τα ίδια στοιχεία όλον τον φυσικό κόσμο.
Η οποία εξίσωση του Άλμπερτ Αϊνστάιν $E=mc^2$, στο μεγάλο επίπεδο, ισχύει και στο ελάχιστο επίπεδο των σωματιδίων-κβάντων, διότι τα κβάντα, όπως είδαμε, έχουν την μαγική ικανότητα άλλοτε να παρουσιάζονται ως ενέργεια-κύματα και άλλοτε ως σωματίδιο-ύλη.
Τελικά, η συμπαντική πραγματικότητα της φύσης δεν διαχωρίζεται ουσιαστικά σε ύλη και ενέργεια, όπως δηλώνεται σήμερα με την πρόοδο της Φυσικής των κβάντων, τα οποία έχουν την παραπάνω εναλλαξιμότητα, ωσάν να υπάρχει εντός αυτών κάποια συνείδηση-νους.
Πλησίον προς αυτές τις σύγχρονες επιστημονικές απόψεις περί για τα κβάντα, είναι και οι δραστηριότητες του «Νου» και του «Απείρου» του Αναξαγόρα, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Αριστοτέλη περί αυτών. Κυρίως καθόσον αφορά την μετατροπή των Ομοιομερών του «Απείρου» από την «εν δυνάμει» στην «ενεργεία» με την επέμβαση του «Νου».

Επί πλέον, ο Έρβιν Στρέντιγκερ ομιλεί για την επικοινωνία του νου του ανθρώπου με τα έμβια του φυσικού κόσμου, χωρίς αισθητά να γίνεται αυτή αντιληπτή. Θέμα το οποίον μας οδηγεί στις τηλεπάθειες, στις υπερευαίσθητες αντιλήψεις, στα προφητικά όνειρα κλπ., με τα οποία ιδιαίτερα ασχολήθηκαν ο Ψυχίατρος Γιουνγκ και ο Φυσικός Πάουλι. Περιπτώσεις οι οποίες αναφέρονται και στο σύγγραμμα «Ο Άνθρωπος το Παιδί του Σύμπαντος».
Κυρίως όμως ερμηνεία την οποία επιδέχεται και ο όρος περί «Συμπαντικού Νου» στο σύγγραμμα «Είσαι το Σύμπαν», ως επικοινωνία του ανθρώπινου νου με τον «Συμπαντικό Νου».

Αισθήσεις, Γνώση και Φαινομενολογία

Ο Αναξαγόρας –μαζί με τον Δημόκριτο- είναι κατηγορηματικός, ότι οι αισθήσεις έχουν περιορισμένες ικανότητες, ως προς την γνώση της πραγματικότητας και της όλης αλήθειας. Έτσι ο Αναξαγόρας διαχωρίζει την φαινομενολογία των αισθήσεων από την νοούμενη πραγματικότητα.
Ως εξ αυτού του διαχωρισμού, θεωρεί την νόηση ως την μόνη δυνατότητα για την κατανόηση της πλήρους αληθινής γνώσης. Διαχωρισμός της γνώσης μεταξύ αισθήσεων και νου, η οποία συνεχίζεται μέχρι τους σύγχρονους φιλοσόφους, αλλά και με την τελευταία Φυσική Επιστήμη των κβάντων, σύμφωνα όμως με την οποία, όπως είδαμε, τα κβάντα του εγκεφάλου συνεργάζονται με τα μηνύματα που εισέρχονται εντός αυτού από τις αισθήσεις. Πλην όμως, μέσω των κβάντων επιτυγχάνεται η νοητική επικοινωνία με όλα τα όντα του κόσμου.
Γεγονός του κβαντικού ανθρώπινου εγκεφάλου, το οποίον είναι όμοιο με τον ισχυρισμό του Πλάτωνος:
Ότι η αλήθεια ενυπάρχει τόσο στην πραγματικότητα των αισθήσεων όσο και στον νου.
Τελικά, από όσα αναφέρονται, επί πλέον και από την λειτουργία της δημιουργικής φαντασίας του εγκεφάλου, δύναται να υποστηριχθεί, ότι ο νους προάγει την γνώση, η οποία προέρχεται από τις αισθήσεις.

Νους και Ψυχή

Επίσης ο Αναξαγόρας υποστηρίζει, ότι ο Οντολογικός Νους ενυπάρχει στην φύση, όπως ακριβώς στον άνθρωπο, στα ζώα, αλλά και στα φυτά, ασφαλώς με ευφυέστερο όλων αυτών τον άνθρωπο.
Θέσεις περί του «Νου» του Αναξαγόρα με τις οποίες συμφωνούν τόσο ο Δημόκριτος όσο και ο Πλάτων.
Αυτόν τον «Νου» ο Αναξαγόρας θεωρεί παγκόσμιο, αυτοκυβερνώμενο και μη αναμειγνυόμενο με το υλικό κοσμικό σώμα. Διευκρινίζει όμως, ότι ενυπάρχει καθαρός και όμοιος σε όλα τα έμβια όντα, άνισα όμως κατανεμημένος.
Όλα αυτά που ο Αναξαγόρας καταθέτει περί του Οντολογικού «Νου», δύνανται αφενός να συσχετισθούν με την ανάλογη κατανομή της κοσμικής ενέργειας στα όντα, όπως αναφέρεται στο σύγγραμμα «Ο Άνθρωπος το Παιδί του Σύμπαντος», αλλά και με τον «Συμπαντικό Νου» που αναφέρεται στο σύγγραμμα «Είσαι το Σύμπαν» και την ερμηνεία την οποίαν αυτός επιδέχεται ως κατανομή, κυρίως στο σύνολο των εμβίων όντων. Έτσι επιβεβαιώνονται τα περί «Όλου» οράματα των «Μυστών» στο σύγγραμμα «Η Μυστική Γνώση», επίσης οι νοητικές επικοινωνίες

που αναφέρονται στο σύγγραμμα Γιουνγκ-Πάουλι και τέλος η φιλοσοφία περί «Όλου» των Στωικών Φιλοσόφων.
Τέλος, ο Αναξαγόρας ταυτίζει τον νου του ανθρώπου με την ψυχή, με διακεκριμένους ρόλους μεταξύ τους, προέρχονται και τα δύο μέρη απ' έξω, παραμένουν άφθαρτα και επιστρέφουν αμφότερα στον Οντολογικό Κοσμικό Νου-Ψυχή.
Χαρακτηριστικά τα οποία μας οδηγούν στις ιδιότητες των κβάντων για την έξοδό τους και την αέναη είσοδό τους και πάλι στο «κβαντικό κενό».

Ο Δημόκριτος
Οντολογία και Κοσμολογία

Η Οντολογία του συνίσταται από τα άτομα και το κενό, τα οποία διέπονται από την προαιώνια αρχή.
Ότι, τίποτα δεν δημιουργείται από το «μη ον» (από το τίποτα) και τίποτα καταστρεφόμενο δεν καταλήγει στο «μη ον» (στο τίποτα).
Δηλαδή, η αιωνιότητα της Οντολογίας, κατά τον Δημόκριτο, διατηρείται με την αέναη σύνθεση και αποσύνθεση των ατόμων εντός του κενού.
Τα άτομα είναι άπειρα σε αριθμό και σε σχήματα και στροβιλίζονται εντός του κενού, το οποίον και αυτό είναι άπειρον, όπως αυτό του Αναξίμανδρου.
Επίσης, τα άτομα είναι τόσο μικρά σε μέγεθος, ώστε να μη γίνονται αντιληπτά από τις αισθήσεις.
Όσον αφορά για την φύση των στροβιλιζομένων ατόμων του Δημόκριτου, μεταξύ των μελετητών του γίνεται λόγος αν αυτά, λόγω της κυμαντικής φύσης τους, είναι ύλη ή ιδέες, όπως αυτές του Πλάτωνος.
Επί πλέον, σύγχρονοι μελετητές του Δημόκριτου θεωρούν το κενό και τα άτομα ως ένα ενιαίο ή συμπληρωματικό φυσικό σύστημα, φθάνοντας να συσχετίσουν την έννοια του κενού του Δημόκριτου με την έννοια του ενοποιημένου πεδίου του Αλβέρτου Αϊνστάιν.
Διότι, όπως έχει διαπιστωθεί και σήμερα, αυτό το κενό του Δημόκριτου δεν έχει την έννοια του τίποτα αλλά, ότι πρόκειται για ένα ενεργειακό πεδίο που «βράζει» από συνεχείς και βίαιες ταλαντώσεις, οι οποίες γίνονται περισσότερο βίαιες και οξύτερες όσο μικρότερες και οριακές είναι από τις διαστάσεις του Πλανκ.
Ακόμη περισσότερο σήμερα, με την πρόοδο της Κβαντικής Φυσικής, οι έννοιες του κενού και των ατόμων του Δημόκριτου μπορούν αντίστοιχα να συσχετισθούν με το «κβαντικό κενό» και των εντός αυτού να δρουν χαοτικά τα κβάντα ως ενεργειακά στοιχεία και εξερχόμενα να μετατρέπονται σε σωματίδια για τη σύνθεση του φυσικού κόσμου.
Μία ενέργεια των κβάντων μέσω της οποίας επιτυγχάνεται η αιωνιότητα του σύμπαντος κόσμου.
Αξιόλογη επίσης και η Κοσμολογία του Δημόκριτου, σύμφωνα με την οποία τα φυσικά σώματα συντίθενται από τα άτομα, σύμφωνα με την αρχή των «Ομοίων» των απείρων σχημάτων που έχουν αυτά μεταξύ τους. Αρχή των «Ομοίων» η οποία, κατά τον Δημόκριτο, ισχύει και για την λειτουργία των αισθήσεων.
Μία αρχή των «Ομοίων» του Δημόκριτου και του Εμπεδοκλή, όπως είδαμε, ισχύει με την έννοια του «συγχρονισμού» κατά την διεμπλοκή και διάδραση των κβάντων, τόσο για την μεταξύ τους επικοινωνία όσο και για την λειτουργία των αισθήσεων, ακόμη και εντός στην λειτουργία του εγκεφάλου.

Όσον αφορά για την διαμάχη σχετικά με την απόδοση της αλήθειας από τις αισθήσεις ή από τον νου, ο Δημόκριτος, όπως γίνεται και σήμερα αποδεκτό, θεωρεί αυτές ισοδύναμες και αλληλοσυμπληρούμενες.
Μάλιστα, κατατίθεται, κατά την ελεύθερη απόδοση, ένα απόσπασμα από τον διάλογο που είχαν οι αισθήσεις με τον νου, ο οποίος γράφηκε από τον ίδιο τον Δημόκριτο και λέει συνοπτικά και σε ελεύθερη απόδοση:
«Ταλαίπωρο λογικό, από εμάς τις αισθήσεις πήρες την θεμελίωσή σου και εμάς προσπαθείς να ανατρέψεις; Η πτώση που προσπαθείς να επιτύχεις θα είναι και δική σου πτώση..!»

Σωκρατική Φιλοσοφία με άξονα τον Άνθρωπο
Ο Πλάτων

Η θεωρία των Ιδεών
Η θεωρία του Πλάτωνος περί Ιδεών υπήρξε εξελικτική και μάλιστα σε δύο φάσεις. Κατά την πρώτη φάση της συγγραφικής του δραστηριότητας θεωρούσε ως Ιδέες τις ηθικές αξίες του καλού και του αγαθού, του δικαίου και του οσίου, της ανδρείας και των λοιπών αρετών, δηλαδή ασχολείτο με την ουσία της αρετής.
Στην δεύτερη φάση, η οποία κυρίως εκφράζεται στο έργο του «Πολιτεία», ήταν πλέον βέβαιος για την ύπαρξη των Ιδεών ως οντοτήτων, οι οποίες αντιστοιχούσαν σε διάφορες κατηγορίες όντων της αισθητής πραγματικότητας. Γι' αυτόν τον λόγο τις Ιδέες αποδίδει και με τον όρο Είδος.
Πρέπει όμως να αναφερθεί, ότι οι Ιδέες, με οντολογική έννοια, αναφέρονται και σε άλλα έργα του Πλάτωνος, επί πλέον της «Πολιτείας». Κατ' αρχάς εμφανίζονται στον «Φαίδωνα» ως υπαρκτά αθέατα όντα, πέραν των φυσικών, τα οποία είναι αισθητά. Επίσης, γίνονται αναφορές στα έργα του Πλάτωνος «Κρατύλος», στον «Παρμενίδη», αλλά και στην «Πολιτεία», ως λαμβάνοντα τα αισθητά όντα την ουσία τους από τις Ιδέες. Επομένως κοινές οι Ιδέες για όλα τα φυσικά όντα.
Ιδιαίτερα όμως οι Ιδέες του Πλάτωνος, με οντολογικό χαρακτήρα, περισσότερο θα ταίριαζε να συσχετισθούν με τα Κβάντα τα οποία εξέρχονται αμέσως του νεκρού σώματος ως άυλες υπαρκτές οντότητες. Επομένως οι Ιδέες του Πλάτωνος αποτελούν μία μορφή πραγματικής ύπαρξης.
Όσον αφορά κατηγορήματα που αποδίδονται στις Ιδέες, είναι στον μεν «Φίληβον» ως «πέρας και το άπειρον των Όντων» και στον «Τίμαιον» ως «αεί Ον».
Απ' όσα ανωτέρω αναφέρθηκαν συμπεραίνεται, ότι από τον Πλάτωνα νοούνται ως Ιδέες τα αιώνια πρότυπα των όντων, τα οποία δεν δύνανται να ταυτισθούν με τις έννοιες της ουσίας των αρετών, με τις οποίες ο Πλάτων ερμήνευσε αυτές κατά την πρώτη φάση. Δύνανται όμως οι Οντολογικές Ιδέες του Πλάτωνος να συσχετισθούν με τα σύγχρονα κβάντα της Φυσικής Επιστήμης, τα οποία είναι «αεί όντα» και συμμετέχουν στην ουσία όλων των φυσικών όντων, τόσο στη σύνθεση του σώματός τους όσο και στη λειτουργία του νου αυτών.
Καθόσον έχουν την ιδιαίτερη ιδιότητα άλλοτε να εμφανίζονται ως κύμα-ενέργεια και άλλοτε ως σωματίδιο-ύλη, ώστε να δύνανται να γίνονται τόσο δημιουργοί του σύμπαντος κόσμου όσο και κοινωνοί νοητικά με τα όντα του σύμπαντος, μέσω της διεμπλοκής, του συγχρονισμού και της διάδρασης των κβάντων.

Επομένως, οι Ιδέες του Πλάτωνος αποτελούν πραγματική ύπαρξη, τα δε αισθητά της εμπειρικής σφαίρας ανήκουν στον φαινομενικό και παροδικό κόσμο της γενέσεως και της φθοράς, τα οποία έρχονται και παρέρχονται.
Εκείνο όμως που παραμένει σταθερό και αιώνιο είναι οι Ιδέες. Τις Ιδέες, όπως λέει ο Πλάτων, αντιλαμβανόμαστε μόνο με τη νόηση.
Αλλά, για να μετατεθούμε στον κόσμο της νόησης, πρέπει να απαλλαγούμε από τη συνήθη αφελή πραγματικότητα, με την οποία αντικρίζουμε την καθημερινή ζωή.
Θέμα το οποίο τίθεται και σήμερα, ιδιαίτερα από τα συγγράμματα «Είσαι το Σύμπαν» και «Βιώνοντας την Πραγματικότητα», ότι για να επικοινωνήσει ο ανθρώπινος νους με τον «Συμπαντικό Νου» απαιτείται ενάρετος βίος κεκαθαρμένος από τα πάθη της ψυχής.
«Συμπαντικός Νους», σύμφωνα με τον Πλάτωνα, είναι ο τέλειος και αιώνιος κόσμος των Ιδεών, ο οποίος γίνεται καταληπτός, μέσω της καλλιέργειας της νόησης και των γνωσιολογικών ερευνών, εκκινώντας από τα αισθητά πράγματα τα οποία είναι ομοιόματα των Ιδεών.
Έτσι λοιπόν παρουσιάζεται ο Κόσμος των Ιδεών στα αισθητά πράγματα, κατά Πλάτωνα, οι οποίες Ιδέες αποχωρίζονται ανεπηρέαστες από την φθορά των σωμάτων των αισθητών όντων, γεγονός που συμβαίνει και με τα κβάντα, ώστε αυτά να παραμένουν αιώνια.
Επομένως και η έννοια του «Συμπαντικού Νου» πρέπει να θεωρηθεί ως το σύνολο των νόων όλων των όντων του σύμπαντος, όπως ερμηνεύθηκε αυτή η έννοια στο σύγγραμμα «Είσαι το Σύμπαν» ή, ότι και το ίδιο το σύμπαν έχει κάποιας μορφής συνείδηση. Ακόμη, η αναφορά του Πλάτωνος, ότι η γνώση των Ιδεών γίνεται αντιληπτή εκκινώντας από τη μελέτη των αισθητών πραγμάτων, αποκαλύπτει και τη σύγχρονη αντίληψη, ότι οι παραστάσεις των προερχομένων από τις αισθήσεις συνεργάζονται με αυτές των κβάντων που ήδη υπάρχουν καταχωρημένες στο εσωτερικό του εγκεφάλου. Επομένως συμπεραίνεται, ότι η νόηση του εγκεφάλου, μέσω της λειτουργίας των κβάντων, εντός αυτού, είναι ο τρόπος με τον οποίον ο ανθρώπινος νους επικοινωνεί με τις «αιώνιες Ιδέες» του Πλάτωνος.
Άρα υπάρχουν, κατά κάποιον τρόπο, δεσμοί ενότητας μεταξύ του φθαρτού αισθητού με τον μη αισθητό και άφθαρτο κόσμο.
Έστω κι αν ο ίδιος ο Πλάτων ονομάζει τον αισθητό φυσικό κόσμο ως απείκασμα του πραγματικού κόσμου των Ιδεών.
Διότι ο πρώτος είναι ο κόσμος της γέννησης και της φθοράς, ενώ ο δεύτερος είναι ο κόσμος του αεί είναι.
Ο πρώτος γίνεται αντιληπτός μέσω των αισθήσεων, ενώ ο δεύτερος γίνεται αντιληπτός μόνο μέσω της νόησης.
Ακόμη και ο Αριστοτέλης ομολογεί την ύπαρξη αυτών των δύο κόσμων του δασκάλου του Πλάτωνος. Αναγνωρίζει, ότι οι οντότητες των Ιδεών είναι μεγαλύτερης αξίας και είναι θεϊκές, ωστόσο οι δυνατότητες που έχουμε να τις γνωρίσουμε είναι περιορισμένες, αν και η επιθυμία μας είναι μεγάλη[16].
Αλλά και η χαρά είναι μεγάλη, έστω και με την μικρή προσέγγισή τους μέσα από τα φυσικά όντα, κυρίως από εκείνους που έχουν την φιλοσοφική διάθεση.
Η χαρά είναι μεγάλη, διότι σε κάθε δημιούργημα της φύσης υπάρχει κάτι το θαυμάσιο. Κάτι ανάλογο δηλώνεται και από τους σύγχρονους κβαντικούς Φυσικούς Επιστήμονες.
Στην ανάπτυξη περί Ιδεών από τον Πλάτωνα εγείρεται το ερώτημα: πού βρίσκονται οι Ιδέες ως αιώνιες και αμετάβλητες υπάρξεις;

Η απάντηση που δίδεται είναι, ότι υπάρχουν σε χωριστό χώρο του σύμπαντος, χωρίς κάποια επαφή με τον αισθητό κόσμο, δυνάμενες όμως να εισέρχονται μορφολογικά στον αισθητό κόσμο.
Αυτός ο χωριστός χώρος του σύμπαντος, κατά Πλάτωνα για τις Ιδέες εκτιμάται, ότι είναι παρόμοιος με τη σύγχρονη έννοια του «κβαντικού κενού», εντός του οποίου υπάρχουν τα κβάντα ως κύματα-ενέργεια και εξέρχονται ως σωματίδια-ύλη για την δημιουργία του φυσικού κόσμου και πάλιν επανέρχονται εντός αυτού ως κύματα-ενέργεια, σε έναν αιώνιο επαναλαμβανόμενο κύκλο.
Όμως η ερμηνεία του επουράνιου χώρου των Ιδεών του Πλάτωνος θα μπορούσε να συσχετισθεί περισσότερο με τον Αριστοτελικό αιθερικό χώρο που βρίσκεται στα πέρατα του σύμπαντος κόσμου.
Μέχρις εδώ ο Πλάτων αναφερόταν στα χαρακτηριστικά της οντολογίας των Ιδεών, στη συνέχεια όμως τίθεται το ερώτημα, ποιά είναι η ουσία αυτών των όντων;
Ο Πλάτων θέτει το παραπάνω ερώτημα προκειμένου να δηλώσει, ότι υπάρχει κάτι το οποίον αποτελεί μέσα στο σύμπαν γενικά την βάση. Κάτι το οποίον συντηρεί και δίδει ύπαρξη σε όλα τα όντα.
Αυτό το Ον όμως του Πλάτωνος έχει ως καθαυτή γνήσια και πρωταρχική ουσία την ζωή, την κίνηση και την νόηση. Ενώ ο Γοργίας εκήρυττε τον μηδενισμό του όντος και οι Ελεάτες θεωρούσαν αυτό το «Ον» ως ακίνητο.
Επομένως οι οντολογικές Ιδέες, κατά Πλάτωνα, δηλώνουν την πραγματικότητα, μέσω των οποίων γίνεται ορατό το οντολογικό περιεχόμενο των όντων, μέσω του διαλογισμού και όχι μέσω των αισθήσεων. Επίσης, είναι τα αιώνια πρότυπα κατά τα οποία έχουν κατασκευασθεί τα φυσικά φθαρτά και εμπειρικά όντα.
Ακόμη, επαναλαμβάνεται από τον Πλάτωνα, ότι οι Ιδέες κείνται στον «υπερουράνιον τόπον».
Απόψεις περί Ιδεών του Πλάτωνος, οι οποίες άνετα συσχετίζονται αντίστοιχα με τα χαρακτηριστικά των κβάντων και με τον ισχυρισμό, ότι αυτά διέπονται και από συνείδηση (νόηση) και επί πλέον ο «υπερουράνιος χώρος», όπου βρίσκονται, με το «κβαντικό κενό».
Ακολούθως ο Πλάτων θέτει το ζήτημα αν οι Ιδέες βρίσκονται σε επικοινωνία μεταξύ τους. Υπάρχει συστηματική συνάφεια, επικοινωνία και τάξη μεταξύ τους ή υπάρχουν σε ακινησία χωρίς να έρχονται σε επικοινωνία;
Απαντά ο ίδιος λέγοντας, ότι οι Ιδέες έχουν δύναμη κοινωνίας και δύνανται να επικοινωνούν μεταξύ τους με σταθερούς κανόνες.
Αλλά τα ανωτέρω γνωρίσματα των Ιδεών επιτρέπουν να συσχετισθούν αυτές με όσα αναφέρονται από τον Πλάτωνα στο έργο του ο «Σοφιστής», περί Όντος με στάση και κίνηση. Τα οποία γνωρίσματα της στάσης και της κίνησης του ενός Όντος παραπέμπουν, κατ' επέκταση, στον συσχετισμό τους στα σύγχρονα κβάντα της Κβαντικής Φυσικής.
Τα κβάντα αυτά έχουν τη συνειδητή ικανότητα άλλοτε να παρουσιάζονται ως σωματίδια (δηλαδή τάση) και άλλοτε ως κύημα (δηλαδή κίνηση).
Επί πλέον, τα ίδια έχουν την ικανότητα να επικοινωνούν και να εμπλέκονται, σύμφωνα με τους κανόνες του συγχρονισμού, της διεμπλοκής και της διάδρασης.
Σταθεροί κανόνες επικοινωνίας και συνάφειας μεταξύ τους, τους οποίους έθεσε και ο Πλάτων για τις Ιδέες.
Άρα, με αυτές τις ανωτέρω καταληκτικές ομοιότητες, άνετα υποστηρίζεται, ότι οι οντολογικές Ιδέες του Πλάτωνος είναι τα σύγχρονα οντολογικά-συνειδητά κβάντα της τελευταίας εξέλιξης της Φυσικής Επιστήμης.

Αλλά, αν ο Πλάτων αναφέρεται στις απαρχές της φύσης, ότι το «Όν» είναι το «ταυτόν» και το «θάτερον», δηλαδή με στάση και κίνηση, ο μαθητής του ο Αριστοτέλης, με το ίδιο πνεύμα, ομιλεί για την «εν δυνάμει» και «ενεργεία» κατάσταση στα φυσικά μεγέθη των πραγμάτων. Αναφορές που δύνανται να ερμηνευθούν, ότι δεν υπάρχει διαχωρισμός της φύσης σε ύλη και ενέργεια, αλλά υπάρχει μόνο μία φύση με δυνατότητες εναλλαξιμότητας.
Από την παραπάνω έκθεση των απόψεων περί συγγενικής σχέσης των Ιδεών του Πλάτωνος με τα σύγχρονα οντολογικά-συνειδητά κβάντα, εύλογα οδηγεί την σκέψη του μελετητή τους, ότι ο χώρος των Ιδεών δύναται να είναι αυτός του λεγόμενου «κβαντικού κενού». Πλην όμως ο Πλάτων καθαρά δηλώνει, ότι ο χώρος των Ιδεών είναι υπερουράνιος.
Σε αυτόν όμως τον υπερουράνιο χώρο ο Αριστοτέλης, στην Κοσμογονία του, τοποθετεί τον αιθέρα που είναι και υπερουράνιος χώρος.
Αλλά και σύγχρονοι επιστήμονες, που ασχολούνται με τα Μεταφυσικά θέματα, στο αιθέρα του σύμπαντος τοποθετούν και τις ψυχές των ανθρώπων, τις οποίες ο Πλάτων χαρακτηρίζει ως Ιδέες οι οποίες, κατά τον ίδιο, μόνο με τον νου γίνονται κατανοητές. Οι οποίες ψυχές των ανθρώπων δεν είναι τίποτε άλλο από τα κβάντα της λειτουργίας του νου-σώματος, τα οποία μεταφέρουν εμπειρίες και συναισθήματα των ανθρώπων, όσο ήταν εν ζωή.
Έτσι λοιπόν ο Πλάτων, με τις παραπάνω σκέψεις, άνετα μπορεί να θεωρηθεί ως πρόδρομος των ικανοτήτων των κβάντα της σύγχρονης Κβαντικής Φυσικής[17].

Περί Αγαθού

Η έννοια του αγαθού, κατ' αρχάς, αναπτύσσεται από τον Σωκράτη, κυρίως από ανθρωπολογικής πλευράς των αξιών του ωραίου και του ωφέλιμου και εν συνεχεία από τον μαθητή του Πλάτωνα, περί της αξίας της φιλίας.
Τελικά, ο Πλάτων καταλήγει στην Έννοια του Αγαθού, ότι είναι η εσχάτη υπερβατική αρχή της ύπαρξης. Ότι το Αγαθό είναι η αιτία ένεκα της οποίας γίνεται και υπάρχει ο κόσμος των Ιδεών, ο οποίος κόσμος αποτελεί τη μόνη σταθερή και αληθινή πραγματικότητα. Το Αγαθόν είναι Ιδέα ανώτερη από όλες τις άλλες, οι οποίες βέβαια έχουν ως προέλευση το Αγαθόν.
Είναι κάτι το υπερούσιον, αποτελεί το μέγιστον των γνώσεων και επομένως προσεγγίζεται μόνο με τη νόηση και όχι με τη λογική.
Ολοκληρώνει ο Πλάτων τις απόψεις του περί Αγαθού παρομοιάζοντας αυτό με τον ήλιο, οποίος είναι η αιτία ένεκα της οποίας γίνεται και υπάρχει ο αισθητός κόσμος.
Από τους παραπάνω χαρακτηρισμούς περί αγαθού κυρίως, ότι είναι η αιτία ένεκα της οποίας γίνεται και υπάρχει τόσο ο κόσμος των Ιδεών, όσο και ο αισθητός, καθαρά οδηγούν στον συσχετισμό αυτού με τη σύγχρονη έννοια της Φυσικής Επιστήμης, περί της ύπαρξης του «κβαντικού κενού», το οποίον, δεν αποκλείεται να έχει μία συμπαντική ύπαρξη.
Διότι από το «κβαντικό κενό» προέρχονται τόσο τα σωματίδια-κβάντα όσο και από αυτά στη συνέχεια ο φυσικός-αισθητός κόσμος.
Πέραν όμως του συσχετισμού της έννοιας του Αγαθού του Πλάτωνος με τον σύγχρονο όρο του «κβαντικού κενού», η ίδια η Πλατωνική έννοια του Αγαθού δύναται να συσχετισθεί επίσης με τον σύγχρονο όρο του «Συμπαντικού Νου».

Αυτός ο συσχετισμός προκύπτει από την ερμηνεία την οποίαν επιδέχονται τα έργα του Πλάτωνος, όπως τα «Συμπόσιο», «Φαίδων», «Φαίδρος» κλπ., τα οποία δηλώνουν, ότι μόνο οι άνθρωποι που έχουν καθαρή ψυχή μπορούν, μέσω της νόησης, να συναντηθούν με το Αγαθόν.
Μεθοδολογία την οποία πρεσβεύουν και οι σύγχρονοι Κβαντικοί Φυσικοί, προκειμένου ο ανθρώπινος νους να συναντηθεί με τον Συμπαντικό Νου[18].
Συνεχίζεται η περιέργεια όμως να γνωρίσουμε και ορισμένες άλλες σχετικές σκέψεις του Πλάτωνος.

Περί Γνωσιολογίας

Ασφαλώς ο Πλάτων δεν αφίσταται από την αρχή, ότι η αλήθεια είναι αποτέλεσμα συνεργασίας των αισθήσεων και του νου και ακόμη, ότι η αλήθεια της νόησης αρχίζει από τη μελέτη των αισθητών.
Σκέψεις τις οποίες συναντήσαμε παραπάνω και είναι αυτή η αρχή που ισχύει και σήμερα μεταξύ των κβάντων του εγκεφάλου, με αυτά που προέρχονται από τις αισθήσεις.
Πλην όμως ο Πλάτων λεπτομερέστερα προβαίνει και σε μία κατηγοριοποίηση των γνώσεων, η οποία γενικώς έχει ως ακολούθως:
Είναι η Γνώση η οποία προέρχεται από τα ορατά και αισθητά πράγματα, μέσω των αισθήσεων, τα οποία απλώς καταγράφονται στο αρμόδιο κέντρο της ψυχής, χωρίς κάποιας περαιτέρω ερμηνείας αυτών.
Αξία ιδιαίτερης προσοχής είναι η περιγραφή την οποία κάνει ο Πλάτων για την κυκλική κίνηση των μορίων, που γίνεται ενδιαμέσως, μέχρις ότου το ερέθισμα καταχωρηθεί ως απλή εντύπωση στο αρμόδιο ψυχικό κέντρο. Αυτή η κυκλική κίνηση των μορίων δύναται να συσχετισθεί με την μορφή κυμάτων, με την οποία φθάνουν τα μηνύματα του έξω κόσμου στις αισθήσεις και μέσω αυτών στον αρμόδιο χώρο του εγκεφάλου.
Η άλλη κατηγορία γνώσης, κατά Πλάτωνα, είναι η Δόξα, η οποία είναι αποτέλεσμα μίας εσωτερικής λειτουργίας της ψυχής (δηλαδή του εγκεφάλου), η οποία συνεπικουρείται από την λειτουργία της ανάμνησης και της φαντασίας.
Είναι μία εσωτερική «ζωγραφιά» η δόξα, η οποία τελικά δεν δύναται να ταυτιστεί ούτε με την γνώση-επιστήμη ούτε με την άγνοια, είναι όμως μία μεσάζουσα εσωτερική δημιουργία της ψυχής (εγκεφάλου) μεταξύ γνώσης-επιστήμης και άγνοιας. Μία ορθή αληθής δόξα δύναται να αναδειχθεί ως αληθής γνώση.
Η δόξα, ως βαθμίδα γνώσης στον Πλάτωνα, θα μπορούσε να παραλληλισθεί σήμερα έτσι όπως περιγράφεται αυτή ανωτέρω, με την λεγόμενη δημιουργική φαντασία, η οποία με τις λειτουργίες της επιλογής, της ανάπλασης και του συνειρμού, πράγματι δημιουργεί μία ζωγραφική εικόνα περί της αληθούς γνώσης στο εσωτερικό του εγκεφάλου.
Γεγονός που επιβεβαιώνεται σήμερα από περίφημους ιστορικά επιστήμονες ερευνητές στην παραγωγή νέας γνώσης.
Τέλος η τελευταία βαθμίδα γνώσης, κατά Πλάτωνα, είναι η διάνοια, την οποία αποτελούν τα «Μαθηματικά», τα οποία είναι μία ιδιαίτερη τάξη νοητών πραγμάτων, και υφίστανται μεταξύ των αισθητών αντικειμένων και των Ιδεών.
Οι θεμελιώδεις έννοιες των Μαθηματικών καλούνται από τον Πλάτωνα «Υποθέσεις». Τις υποθέσεις αυτές δέχεται η διάνοια ως υφιστάμενες, χωρίς να εξετάσει την εγκυρότητά τους και προχωρεί περαιτέρω.

Γεγονός, φρονώ σύνηθες, στους σύγχρονους θεωρητικούς ερευνητές επιστήμονες οι οποίοι, για να προωθήσουν περαιτέρω τις δικές τους έννοιες, χρησιμοποιούν ως βάση, τις μαθηματικές σχετικές εξισώσεις των προηγουμένων ερευνητών ή και μία αυθαίρετη υπόθεση ως βάση προς επίλυση του προβλήματος.
Από τις εκτεταμένες παραπάνω βαθμίδες γνώσης κατά Πλάτωνα παρατηρείται, ότι σε καμία απ' αυτές δεν αναφέρεται στην γνώση της αλήθειας των όντων, η οποία επιτυγχάνεται μέσω της υψίστης βαθμίδας γνώσης, που είναι η Νόηση.
Μέσω της Νόησης ο άνθρωπος ανυψώνεται και γνωρίζει τον κόσμο των Ιδεών και του Αγαθού.
Προϋπόθεση αυτής της ανύψωσης στον χώρο των Ιδεών και του Αγαθού είναι η αποδέσμευση από την περιορισμένη και δογματική προοπτική των επί μέρους επιστημών. Αυτή η αποδέσμευση επιτυγχάνεται με την διαλεκτική διαδικασία και την φιλοσοφική θεώρηση, χρησιμοποιώντας όμως ως βάθρα τις επιστήμες, αλλά και τον ενάρετο βίο δοκιμασθέντος στην πράξη κατά την ζωή. Τότε και μόνο αρχίζει η πρώτη γνώση, κατά τον Πλάτωνα που είναι η ενόραση και μας βοηθά, υπό το φως το οποίο μας παρέχει, να κατανοήσουμε, κατά γνήσιο τρόπο, σύμπασα την πραγματικότητα.
Όπως είδαμε, έχουν τεθεί αυτές οι προϋποθέσεις στο σύγγραμμα «Είσαι το Σύμπαν», προκειμένου ο ανθρώπινος νους να επικοινωνήσει με τον «Συμπαντικό Νου» και να αισθανθεί ο άνθρωπος, ότι το «Σύμπαν είναι το σπίτι του» και επί πλέον, στο σύγγραμμα «Ο Άνθρωπος το Παιδί του Σύμπαντος» ότι ο άνθρωπος είναι ένα από τα Παιδιά του Σύμπαντος[19].

Περί Αθανασίας της Ψυχής

Στο παρόν σημείωμα θα γίνει μία επιλεκτική αναφορά στα όσα ο Πλάτων αναφέρει περί της αθανασίας της ψυχής και συνέχεια στα όσα αναφέρθηκαν και γράφηκαν προηγουμένως στο παρόν κείμενο από τον Πλούταρχο και τον Πορφύριο για την μετά θάνατον ζωή των ψυχών.
Να προστεθεί όμως, ότι ο Πλάτων, στον μύθο του Ηρός στην «Πολιτεία», ως επίσης και στον «Φαίδρο», ομιλεί και περί μετενσαρκώσεων των ψυχών, μέχρις αυτές εξαγνισθούν πλήρως.
Κυρίως όμως, φιλοσοφικά, το θέμα περί υπάρξεως της αθανασίας και της αφθαρσίας της ψυχής ερευνάται στο έργο του ο «Φαίδων», σε έναν διάλογο που διεξάγεται τις τελευταίες ώρες της ζωής του δασκάλου του Σωκράτη.
Το βασικό όμως επιχείρημα του διαλόγου περί αθανασίας της ψυχής είναι αυτό που στηρίζεται στην ατεκμηρίωτη παραδοχή, ότι η κυκλική εναλλαγή αποτελεί καθολικό νόμο που διέπει όλες τις διεργασίες.
Διότι, αν δεν συνέβαινε αυτή η κυκλική αναγέννηση της ψυχής, επομένως και της ζωής, (ο Πλάτων συνδέει άρρηκτα την ψυχή με το γεγονός της ζωής), το σύμπαν θα εξαφανιζόταν και θα νεκρωνόταν.
Κάτι ανάλογο θεωρείται, ότι πρέσβευε και ο μαθητής του Αριστοτέλης, παρόλο που απορρίπτει αυτή την θέση του δασκάλου του Πλάτωνος περί Αθανασίας της Ψυχής. Πλην όμως είδαμε τα όσα ανωτέρω είπε ο Αριστοτέλης περί άφθαρτου και αιώνιου νου, ο οποίος έρχεται έξωθεν στον άνθρωπο.
Επίσης μία άλλη αξιόλογη αναφορά, από τις σκέψεις του Πλάτωνος είναι, ότι συνδέει την Ψυχή με τις Ιδέες.

Οι Ιδέες όμως δεν γίνονται αισθητές μέσω των αισθήσεων, αλλά γίνονται κατά-νοητές μόνο μέσω της νόησης. Με την βασική προϋπόθεση βέβαια η νόηση να είναι αυστηρά προσηλωμένη σε αυτές τις αμετάβλητες και άφθαρτες οντότητες που είναι οι Ιδέες, δηλαδή στην Ψυχή.
Έτσι, ολοκληρώνεται η περί Ιδεών θεωρία του Πλάτωνος για την οποία γινόταν και η παραπάνω αναφορά.
Τελικά, τόσο η θεωρία του Πλάτωνος περί αθανασίας και περί κυκλικής εναλ-λαγής των ψυχών, ως και το παρόμοιο περί κυκλικής εναλλαγής του νου του Αριστοτέλη, άνετα μπορούν να συσχετισθούν με την εναλλαγή των κβάντων της θεωρίας της Κβαντικής Φυσικής, χάριν της διατήρησης της αιωνιότητα του Σύμπαντος Κόσμου.
Αυτήν την αιώνια ύπαρξη του σύμπαντος σήμερα, μέσω της εναλλαγής με τα κβάντα, ο Πλάτων είχε αιτιολογήσει με την κυκλική εναλλαγή της ενεργειακής ψυχής. Γεγονός το οποίον δηλώνει την μεγαλοφυΐα, όχι μόνο του Πλάτωνος αλλά και των άλλων φιλοσόφων, όπως είδαμε στην επιλεγμένη παρουσίαση των σκέψεών τους και τον συσχετισμό τους με την θεωρία της σύγχρονης Κβαντικής Φυσικής.
Παρ' όλη αυτή την εξαιρετική αιτιολόγηση του Πλάτωνος, εν τούτοις δέχεται τις ενστάσεις των διαφόρων επιστημόνων.
Του Σιμία, ο οποίος δεν αποδέχεται την ύπαρξη της ψυχής μετά τον θάνατο του σώματος, όπως συμβαίνει με την ανυπαρξία της μελωδίας μετά την καταστροφή του μουσικού οργάνου.
Ο δε Κέβης, ως Φυσικός επιστήμων, απέρριψε την επ' άπειρον εναλλαγή των ψυχών από σώμα σε άλλο σώμα, διότι κάποτε εξαντλείται η ενέργεια της ψυχής.
Γι' αυτούς τους λόγους ο διάλογος καταλήγει στο συμπέρασμα, ότι για το θέμα της αθανασίας της ψυχής δεν υπάρχει απόδειξη, παρά μόνο πεποίθηση.
Υπάρχουν όμως δύο ενδεχόμενα, η ψυχή μετά τον θάνατο του σώματος είτε να καταστρέφεται είτε να υποχωρεί. Και καταλήγει ο διάλογος, η ψυχή μάλλον υποχωρεί.
Συμπεράσματα του διαλόγου με τα οποία συντάσσεται και η προσωπική πεποίθηση του συγγραφέα, η οποία διατυπώνεται και στο δημοσιευμένα άρθρο του με τίτλο: «Οι Μεταφυσικές Φυσικές Ικανότητες του Πυθαγόρα».
Αλλά και οι ερευνητές της λεγόμενης «Παραψυχολογίας» υποστηρίζουν, ότι μετά τον θάνατο διατηρούνται η μνήμη και το συναίσθημα των ζώντων. Αυτό είναι δυνατόν να συμβαίνει διότι εκείνο το οποίον είναι δυνατόν να διατηρηθεί είναι ο κβαντικός νους του ανθρώπου ο οποίος, μέχρις ότου τα νοητικά κβάντα δια-λυθούν και επανέλθουν πάλι στο «κβαντικό κενό», προκειμένου εκείθεν να ξεκι-νήσουν την αιώνια ανακύκλωσή τους με τον φυσικό κόσμο.
Όσο όμως ο κβαντικός νους –δηλαδή η ψυχή- διατηρεί την κοσμική μορφή, δύνανται οι ψυχές (κβαντικός νους) να επικοινωνούν μεταξύ τους, αλλά και με τους νόες των ζώντων ανθρώπων, όπως αναφέρεται σε προηγούμενα σημεία του κειμένου (Πορφύριος, Πλούταρχος με τον «Μύθο του Θεσπέσιου», υπνώσεις Μεταφυσικού Γεωργίου Βουλούκου).
Η επικοινωνία αυτή δύναται να εξηγηθεί με την διεμπλοκή, συγχρονισμό και διάδραση των κβάντων μεταξύ τους.
Γεγονός τελικά που προκαλεί την μελλοντική εξέλιξη της Φυσικής, ώστε αυτά που σήμερα θεωρούμε ως Μεταφυσικά γεγονότα να γίνουν αποδεκτά ως Φυσικά[20].